

ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.
SKANDINAVISK UFO INFORMATION

6

NOV.-DEC. 1970

5,00 kr. Incl. moms

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

SUFOL er en selvejende institution, der har til formål at udbrede kendskabet til UFO'er – uidentificerede flyvende objekter – ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed, samt at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne. SUFOL ledes af

Forretningsudvalget samt Repræsentantskabet

Forretningsudvalget består af syv medlemmer og vælges af repræsentantskabet. Forretningsudvalget forestår den daglige ledelse af SUFOL.

Repræsentantskabet består af forretningsudvalget samt 1 repræsentant fra hver af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

FORRETNINGSUDVALGET

Formand: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

Kasserer: Gunner Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34.

Sekretær: Xavier P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm, tlf. (01) 86 16 77.

Repræsentant for UFO-NYT: Iver O. Kjems, Lunagervej 23, 2650 Hvidovre, tlf. (01) 78 36 13.

Udvalgsmedlem: Peter A. Hansen, Lille Strandv. 6 D, 2900 Hellerup, tlf. (01) HE 775.

Udvalgsmedlem: Egon Jørgensen, Fredericiagade 68, 1., 1310 København K., tlf. (01) 11 30 81.

Udvalgsmedlem: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D.kr. 30,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nr. 11 77 25.

Abonnement kan også bestilles på ethvert postkontor samt hos landpostbudet. Adresseændringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse bedes rettet til det lokale posthus

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT“

De i „UFO-NYT“ offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

Næste nr. af UFO-NYT udk. omkr. 15. feb.

REPRÆSENTANTSKABET – UFO-NYT

Ansvarshavende redaktør: Iver O. Kjems, (adresse: se u. forretn. udvalg)

Redaktionssekretær: Frank Lerbæk, Sanddalsparken 15. 2. th., 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Redaktionssekretær: Bodil Kromann, Hattemagerstien 32, 2300 København S., tlf. (01) 55 92 88.

SUFOL's REGNSKABSKONTOR:

Gunnar Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34, giro-nr. 11 77 25.

SUFOL's EKSPEDITION:

Egon Jørgensen, Fredericiagade 68, 1., 1310 København K., tlf. (01) 11 30 81.

SUFOL's RAPPORTCENTRAL:

Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

SUFOL's UDKLIPSCENTRAL –

Repræsentant for Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Tileg.16, 2., 4900 Nakskov

SUFOL's Bibliotek: Peder C. Andersen, Harrikslev pr. 8900 Randers.

SUFOL's PR-Afdeling: Peter A. Hansen, Lille Strandvej 6 D, 2900 Hellerup, tlf. (01) HE 775.

SUFOL's Foredragsafdeling –

Repræsentant for København: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

Repræsentant for Fyn: Ole Knudsen, Enghavevej 32, 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 01 25.

Repræsentanter for Midtjylland (8000-området): Hanne og Poul Nielsen, Linå pr. 8600 Silkeborg, tlf. (06) 83 51 11, Møllerup 156.

Repræsentant for Nordjylland (9000-området): Svend Erik Christensen, Uttrupv. 8, 4., 9400 Nørresundby.

Repræsentant for Sønderjylland (6000-området): Kai E. Møller, Gråstenvej, Felsted, 6200 Åbenrå.

INDEHOLDER bl. andet

Leder	215
Ufologi	216
Rapporthjørnet	226
Kontaktpersoner. – Møde med Daniel Fry	231
Medlemsorientering	236
Videnskab og rumfart	244
Jorden rundt	247
Boganmeldelser	249
Diverse	252
Forfalskning	255

Tilfredsstillende årsresultat...

Ved årsskiftet er der tradition for at gisne om, hvorledes det kommende år bliver rent UFO-mæssigt. Jeg foretrækker dog at sige med Storm P., at det er svært at spå om fremtiden, – så i stedet kunne jeg tænke mig at kaste et blik tilbage. Da UFO-sagens stilling i ind- og udland er blevet beskrevet i bladet i årets løb, vil jeg koncentrere mig om de mere interne opgaver.

Mine medarbejdere og jeg har haft et travlt år, og har ikke haft noget besvær med at få tiden til at gå, – tværtimod. Alligevel har det glædet os meget, at læserne, som hver for sig sikkert også har haft nok at tage sig til, har ringet, skrevet et par ord eller sendt eet eller andet interessant til os. Kort sagt, at de har fundet tid til at kontakte os på een eller anden måde. Desværre har vi ikke altid forekommet lige taknemmelige, idet vi sjældent har haft tid til at skrive et par ord som tak. Derfor siger mine medarbejdere og jeg på denne måde tak til alle, som kontaktede os i årets løb. Denne kontakt har varmet os, og vi håber, at den vil fortsætte fremover.

Strukturændringen en fordel

Den reorganisering vi foretog, ser ud til at have været en succes. Dette gælder ikke blot den interne arbejdsgang, men gennem mange henvendelser fra læserne har vi forstået, at vi også udadtil har haft fremgang. Det har glædet os meget, at man har været tilfreds med ændringerne – især hvad UFO-NYT angår. Det ligger jo sådan, at driften af alle SUFOI's afdelinger naturnødvendigt må dækkes gennem overskud på UFO-NYT, idet vi med den hidtidige struktur stort set ikke har andre indtægter af betydning. Prisen på vore øvrige publikationer har jo hidtil bevidst været holdt så nær fremstillingsprisen som muligt, et forhold, som forøvrigt vil blive taget op til overvejelse.

Abonnementspris uændret!

Man må derfor være klar over, at fremtidige opgaver og projekter indtil videre vil være afhængigt af et øget abonnementstal. I løbet af året har vi noteret en fin stigning i UFO-NYT's indtægter på grund af øget salg. Det tager vi bl. a. som et udtryk for, at den redaktionelle linie har ramt noget af det rigtige. Imidlertid er det deprimerende, *hvor* stor en del af det øgede salg, som

forsvinder til regulære prisstigninger på snart sagt alt. *Da vi IKKE ønsker at sætte prisen op på UFO-NYT, har vi kun eet alternativ: At gøre UFO-NYT endnu bedre og derved øge abonnentstallet igen!*

UFO-folder revet væk – genoptrykkes

Vi har i årets løb fremstillet de nye UFO-mærkater og UFO-folderen som reklame og orientering om UFO-NYT, og jeg siger tak til alle, der har været med til at udbrede kendskabet til UFO-NYT ved at gøre venner og bekendte opmærksom på dets eksistens. Der har åbenbart været et stort behov for den lille fikse folder, idet vi allerede på nuværende tidspunkt har måttet trykke 5000 ekstra. UFO-interessen er helt klart voksende, så det er nemt at falde i „UFO-snak“ med folk ved hjælp af folderen, hvad mange da også har givet udtryk for.

Mangel på arbejdskraft

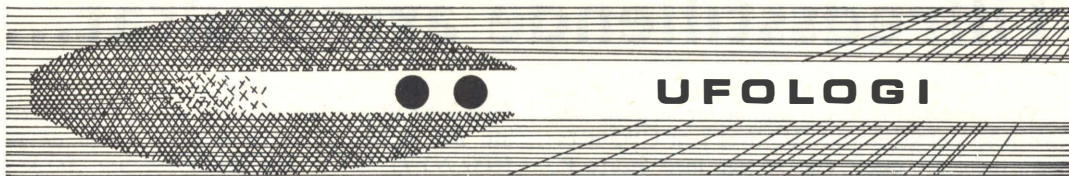
Al form for succes – stor eller lille – har en bagside. Eet af de helt store problemer er, at arbejdsbyrden forøges, hvilket især mærkes fordi alt arbejde er fritidsarbejde, så ligesom andre virksomheder mærker vi også til problemet med mangel på arbejdskraft. Derfor: Hvis der er nogle af læserne, der har tid, lyst og lejlighed til at hjælpe med forskellige opgaver, hører jeg meget gerne derom. Skriv et par ord eller ring på tlf. (01) 51 11 41.

UFO-bog i 1971?

Det ville være fristende at løfte sløret for vor målsætning for 1971, men i sagens natur er der mange flere hvis'er at tage hensyn til, fordi vi endnu mere end et normalt firma er afhængig af arbejdskraft og økonomi. Imidlertid vil jeg løfte sløret for ét projekt, nemlig udgivelsen af en ny dansksproget UFO-bog. Mange UFO-interesserede har gennem et par år efterlyst en ny UFO-bog på dansk. Dette gælder også for bibliotekerne, som snart har fået slidt deres sparsomme lager af UFO-bøger op. Da den økonomiske side af sagen, som tidligere nævnt, vil være afhængig af vort abonnementstal synes jeg del vil være for tidligt, at nævne noget om titel og indhold.

Til slut vil jeg benytte lejligheden til at ønske læsere og medarbejdere en God Jul og et Godt Nytår.

Erling Jensen

UFO-Symposiet (fortsat)

Denne gang beskæftiger vi os med Dr. Bakers indlæg, som er af en sådan længde, at vi har delt det i to. Anden del bliver bragt i næste nummer.

Indlægget er ret teknisk, men meget interessant, idet Dr. Baker bl. a. beskæftiger sig med de forskellige sporingssystemers muligheder for at opfange UFO'er. Det er et emne, som er blevet diskuteret meget inden for UFO-kredse, men manglen på specielt kendskab til disse tildels klassificerede sporingssystemers virkemåde har været en hemsko for de fleste, hvorfor diskussionerne ofte har været ret hypotetiske.

Dr. Baker råder bod på dette ved sit detaljerede og grundige indlæg.

Dr. Robert M. L. Baker, jr.

Dr. Baker er en 36-årig videnskabsmand, som i 1954 bestod sin eksamen i fysik og matematik med højeste udmærkelse ved UCLA og blev valgt ind i Phi Beta Kappa (akademisk broderorden i Amerika, hvori de, der har særlig fine eksamensresultater, kan optages). I 1956 tog han MA i fysik og modtog UCLA's fysikpris. I 1958 blev Dr. Baker Dr. techn. med astronautik som speciale.

Angående hans akademiske baggrund, var Dr. Baker i det astronomiske fakultet ved UCLA fra 1959 til 1963. Siden da har han været i det tekniske fakultet ved UCLA, hvor han for tiden giver forelæsninger i astronautik, væskemekanik og bygningsteknik.

Dr. Baker er internationalt kendt som ekspert på forskellige felter inden for videnskab og teknik. Han bidrog til forskningen vedrørende udviklingen af den indledende fremgangsmåde til bestemmelse af jordkredsløb med udnyttelse af radar-data, astrodynamiske størrelser og næsten molekylær-fri modstand – alt det, der benyttes i landets rumprogrammer. Han har også udviklet enestående teorier vedrørende konstruktion af hydrofoillåde.

I den private industri har Dr. Baker startet, tilset og ledet forskningsprogrammer i astronautik, fysik, væskemekanik, matematik og computer-programmering. Han har medvirket til problemløsninger og analysering af videnskabelige og tekniske opgaver i både industrielle og militære projekter.

Dr. Bakers industrielle karriere startede i 1954, da han blev konsulent for Douglas Aircraft Company. Mellem 1957 og 1960 var han førende videnskabsmand for Aeronutronic-Philco-Ford. Mens han var i USAF i 1960 og 1961, var han planlægningsofficer ved flere klassificerede projekter. Mellem 1961 og 1964 var han leder af Lockheed's Astrodynamics forskningscenter, som chef for ca. 25 videnskabsmænd fra forskellige videnskabelige grene. I 1964 tilsluttede han sig Computer Sciences Corporation (CSC), først som chef for forskning og analyser og senere som førende videnskabsmand for CSC's underafdeling for System-Sciences (datalogi). I denne sidste egenskab er han for øjeblikket involveret i flere projekter for henholdsvis flyvevåben, flåde og NASA.

Dr. Baker repræsenterede USAF ved IAF's (det Internationale Astronautiske Forbunds) møde i Stockholm 1961, repræsenterende USA ved den Internationale Sammenslutning for Teoretisk og anvendt Mekanik's europakonference i 1962 og i 1965, og var inviteret til det Astronomiske Råd i Sovjetunionens Videnskabernes Selskab i Moskva 1967. Han blev valgt til „Årets fremragende unge mand“ af junior handelskammeret i 1965. Fra 1963 til 1964 var han landsformand for den astrodynamisk tekniske komité i det Amerikanske Institut for Aeronautik og Astronautik og er stadig medlem af CSC's tekniske komité.

Dr. Baker har været redaktør af „Journal of the Astronautical Sciences“ siden 1963. Han blev medredaktør af „Proceedings“ ved det Internationale Astronautiske Forbunds kongres i 1961 og hovedforfatter af den første tekstbog om astrodynamik: „An Introduction to Astrodynamics“ udgivet i 1960. Dr. Baker er forfatter til fire bøger og over 70 tekniske manuskripter.

Dr. Baker er medlem af følgende selskaber: Det amerikanske Selskab til Videnskabernes Fremme, Phi Beta Kappa, Sigma Xi, Sigma Pi, Sigma, Det Amerikanske Astronautiske Selskab (fellow), Det amerikanske Institut for Aeronautik og Astronautik (korresponderende medlem og medlem af CSC's Tekniske Komité), Britisk astronomisk Selskab (fellow), Det Amerikanske Astronomiske Selskab, Det Amerikanske Fysik Selskab og Det Meteorologiske Selskab.

Hans aktive sikkerhedsklassifikation er Top Secret.

Indlæg af Dr. Robert M. L. Baker jr., ledende videnskabsmand ved Computer Sciences Corp., El Segundo, Calif. og ved Det Tekniske Fakultet, UCLA.

Dr. BAKER: Udmærket, tak Mr. Roush.

Jeg vil gerne indlede mine kommentarer med at gøre rede for, hvorfor jeg foretrækker udtrykket „anormale observerede fænomener“ i modsætning til udtrykket „uidentificerede, flyvende objekter“.

Mr. ROUSH: Jeg bemærkede, De ville sige det, og jeg spekulerer på, om nogle af mine

„skulkehoveder“ derhjemme bruger disse udtryk.

Dr. BAKER: Det falder så let på tungen.

Dr. ROUSH: Det kunne volde vanskelighed ikke alene for nogle „skulkehoveder“, men også for nogle lægmænd. Det er vist lettest at sige UFO'er. De kan fortsætte.

Dr. BAKER: Jeg kalder dem AOP.

Ud fra de data, jeg har gennemgået og analyseret siden 1954 er det min opfattelse, at der foreligger vægtigt bevismateriale til støtte for den påstand, at et uforklarligt fænomen – eller fænomener – findes omkring Jorden, men at de måske ikke „flyver“, ikke altid er „uidentificerede“ og måske ikke engang er faste „objekter“. I det følgende indlæg vil jeg –

(1) Fremlægge et sammendrag af de analyser, jeg har udført til dato – de, som har fået mig til at tro, at der eksisterer et anormalt fænomen;

(2) Forklare vore nuværende jordiske observationsmidlers mulige utilstrækkelighed til at observere og/eller definere de anormale fænomeners karakteristika;

(3) Forsøgsvis foreslå en række hypotetiske kilder til fænomenerne og berettigelsen af deres videnskabelige udforskning;

(4) Og til slut vil jeg fremlægge særlige anbefalinger vedrørende nødvendigheden af nye former for indgående observations- og forskningsmæssige programmer, som kunne udføres på en måde, der ville føre til opdagelse og kvantitative analyser af de anormale fænomener.

Flere bilag ledsager denne rapport. De to første danner svar på kongresmand Roush's invitation af 10. juli 1968 og består henholdsvis af mine biografiske og bibliografiske data.

Det tredje bilag henviser direkte til mine særlige anbefalinger og blev taget med efter Dr. Sydney Walker III's venlige tilladelse. Det fjerde bilag består af tre optryk af artikler (Baker (1968a) og (1968b) og Walker (1968)), som vedkommer emnet i denne rapport.

1. DEL

Analysen af anormale observerede fænomener.

Utah og Montana filmene

Min første kontakt med anormale observerede fænomener – AOP – var i 1954, da jeg var

konsulent for Douglas Aircraft Co. i Santa Monica, Calif., og arbejdede som special-assistent for Dr. W. B. Klemperer, direktør for Douglas' forskningshold. Materialet bestod af to korte filmklip: én taget i Montana – af os benævnt Montana filmen – og én taget i Utah – som vi kaldte Utah filmen. Disse film blev sendt os af Air Technical Intelligence Center – ATIC, nu Foreign Technology Division – FTD – på Wright-Patterson luftbasen; 35 mm aftryk blev leveret af Green-Rouse Productions fra Samuel Goldwyn Studios.

Begge film var taget af tilsyneladende pålidelige og fordomsfri mænd ved hjælp af amatør-småfilmkameraer, og i begge tilfælde var der et troværdigt vidne til stede til at dokumentere hændelsen. Filmene viste bevægelsen af ret slørede hvide prikker, men Montana filmen udmærkede sig ved, at forgrunden var synlig på de fleste optagelser.

Indledende analyser udelukkede de fleste naturlige fænomener. Et mere indgående studium viste, at det eneste naturlige fænomen, der kunne være tale om for Utah filmen var fugle i flugt, og for Montana filmen var det Solens tilbagekastning fra kroppen af en flyvemaskine. Efter ca. 18 måneders ret detaljerede, omend afbrudte forskning med anvendelse af film-opmålingsudstyr ved Douglas og ved UCLA, samt analyser af et fotogrammetrisk eksperiment, viste det sig, at ingen af forklaringerne på disse hypotetisk naturlige fænomener kunne tilpasses, og en rapport blev affattet af mig (Baker (1956)) og sendt til brigadegeneral Harold E. Watson, chef for ATIC. Da beskrivelsen af omstændighederne ved optagelserne og analyserne af de data, filmene var forsynet med er temmelig omfattende og siden da har været offentliggjort i tilgængelig litteratur¹⁾ forekommer det ikke urimeligt, at gentage analyserne her.

Florida filmen

Mens disse undersøgelser stod på, havde vi

¹⁾ For Utah filmen, se Baker og Makemson (1967); for Montana filmen, se Baker (1968a). Sidstnævnte henvisning er medtaget i bilag 4 i dette manuskript.

også lejlighed til at se nogle fotografier taget over Florida. Uheldigvis kunne vi ikke beholde denne film og havde ikke tid nok til at iværksætte en omfattende analyse. Som Montana og Utah filmene, viste også denne kun hvide pletter; imidlertid kunne man, da der var forgrund i billedet, have udført en tilfredstillende undersøgelse. Dr. Klemperer og jeg var enige om den indledende konklusion – ikke støttet af en detaljeret analyse – at der heller ikke her var sandsynlighed for, at kilden til billederne var et naturligt fænomen.

Venezuela filmen

I juni 1963 modtog jeg fra en Mr. Richard Hall*) et filmklip, som efter sigende var taget fra en flyvemaskine (DC-3) ved Angel Falls, Venezuela, kl. ca. 12,15 p.m. Denne filmstump var en 8 mm farvefilm, optaget med 16 billeder pr. sekund, og den viste et stærkt lysende, gult, let pæreformet objekt, som forsvandt ind i en skybanke efter omkring 60 eller 70 billeder. På det tidspunkt var jeg leder af Lockheed Aircraft Co.'s astrodynamiske forskningscenter. Vi havde fået forbindelse med et par fotogrammetrikere Dr. P. M. Merifeld og Mr. Jamens Rammelkamp, så vi kunne give os i lag med en undersøgelse af filmen. Til at begynde med fandt Merifeld og Rammelkamp kun lidt af interesse på filmen. Efter deres indledende undersøgelser forventede jeg betydelige anstrengelser i de fortsatte analyser. Igen var jeg kun i stand til at drage den konklusion, at det gule objekt ikke var et kendt, naturligt fænomen; men vi kunne afgøre vinkelstørrelser og accelerationer og grænser for afstand, liniehastighed og acceleration; filmen forsvandt (med undtagelse af et mikrofotografi, der viste objektet på ét billede). Jeg var imidlertid ikke i tvivl om disse billeders anormale karakter.

Californien filmen

I januar 1964 viste Mr. Zan Overall mig tre theodolitm, som var taget samtidig af tre forskellige kameraer af en Thor-Able raketopsendelse i Vandenberg AFB (projekt A4/01019).

*) Formentlig den tidligere *souchef* i NICAP. red.

Disse film skildrede et hvidt objekt i lodret bevægelse (i forhold til filmstrimmelen) mod en klar, blå himmel. Objektet var ca. så klart som det andet rakettrins udstødning og passerede raketten med ca. $\frac{1}{3}$ grad pr. sekund. Tilnærmelsesvis bedømmelser af Solens position blev foretaget – baseret på skygger på de første billeder – samt af vindene højere oppe – antydning af raketudstødningens bevægelse. Disse syntes sammen med objektets klarhed og stigningshastighed at udelukke balloner, flyvemaskiner, linsereflekser, luftspejlinger osv. Da en af theodolitterne var anbragt i nogen afstand fra de to andre kunne en parallel bestemmelse af objektets virkelige afstand og fart ret let foretages. Da vi havde filmen til låns fra flåden var jeg ude af stand til at udføre de nødvendige undersøgelser, og jeg kunne ikke tage bestemmelse om fænomenets nøjagtige karakter (naturligt eller anormalt). I 1967 diskuterede jeg sagen med prof. William K. Hartmann fra universitetet i Arizona og prof. Roy Craig fra universitetet i Colorado. På det tidspunkt var de medlemmer af Colorado's UFO-undersøgelsesgruppe og tilkendegav, at de ville søge at få fat på filmen til flere analyser. Selvom jeg er overbevist om, at de gjorde sig samvittighedsfulde anstrengelser for at få fat på filmen, lykkedes det dem tilsyneladende ikke (det er mindst 6 måneder siden).

Sandsynligvis ikke anormale film

Foruden de førnævnte filmklip – der ser ud til at indeholde data, som var affødt af anormale fænomener – Montana filmen var efter min mening i hvert fald anormal og alle de andre film, med undtagelse af Californien filmen, var højst sandsynlig anormale – har jeg også haft lejlighed til at se på ca. et halvt dusin andre film, efter sigende af „UFO“er. Billederne på disse film var sandsynligvis resultatet af naturlige fænomener, såsom reflekser fra flyvemaskiner, atmosfæriske luftspejlinger, linsereflekser, fugle, balloner, insekter, satellitter osv. F. eks. blev der fornylig (februar 1968) taget et par film med brug af professionelt optagerudstyr af et filmhold fra Universal Studio på stedet. Skønt det så ret mærkeligt ud, kunne det

således fotograferede objekt nok tænkes at være reflekser fra et fly.

Indtil nu har mine analyser af anormale filmdata været ret utilfredsstillende. Selvom jeg er overbevist om, at mange af filmene virkelig demonstrerede tilstedeværelsen af anormale fænomener, fremtræder de alle som temmelig uklart definerede lyspunkter, og man kan faktisk ikke få megen indsigt i fænomenernes virkelige karakter. F. eks. kan linieafstand, fart og acceleration ikke fastslås med bestemthed, ej heller størrelse og masse. Som jeg lige straks kommer ind på, er denne situation ikke særlig overraskende, da man uden at have et specielt observationssystem udtrykkeligt udformet med henblik på at indhente kendskab til anormale observerede fænomener, eller et almindeligt observationssystem, der opererer sådan, at det ikke ignorerer sådanne data, kun har ret små chancer for at indhente sikre data af høj kvalitet.

2. DEL.

Mangler ved eksisterende observationsudstyr og -systemer.

Dueligheden af astronomisk, optisk udstyr er behandlet grundigt af Page i 1968. The prairie Network for meteorobservationer (McCrosky og Posen (1968)) er et godt eksempel på et vidtrækkende optisk system, men som det så ofte er tilfældet og som Page (1968) påpegede: „xxx R. E. McCrosky fra Smithsonians astrofysiske observatorium underrettede mig om, at ingen grundig forskning (af anormale data) var blevet foretaget“. Og dog må nogle fotografier fremvise anormale data. Jeg citerer igen fra Page (1968): „xxx W. T. Powers fra Northwestern universitetets astronomiske fakultet meddelte mig, at 'flere' af Smithsonian-nettets fotografier viser anormale spor“. Som jeg allerede har påpeget (Baker (1968b)), som findes under bilag 4) er det meste af vort astronomiske udstyr (f. eks. konventionelle fotografi-teleskoper, Baker-Nunn kameraer, meteor-kameraer, Markowitz Dual-rate månekameraer osv.) special-apparatur og ville sandsynligvis ikke registrere de anormale lysende fænomener, som rapporteres af den tilfældige observatør, selvom de virkelig viste sig. Deres fotografiske hurtighed, synsfelt osv. indskrænker stærkt deres evne

til at indsamle data om andre objekter end dem, de specielt er udformet til at registrere. Som allerede bemærket i citaterne fra Page (1968), er genkendelse eller opdagelse fra forskerside af deres enestående eller anormale karakter usandsynlig, selv hvis man indsamlede sådanne data. Der findes mange eksempler i himmelkortlægningshistorie på, at småplaneter er opdaget på gamle astronomiske plader, som man havde gennemgået med andre formål og derefter lagt bort.

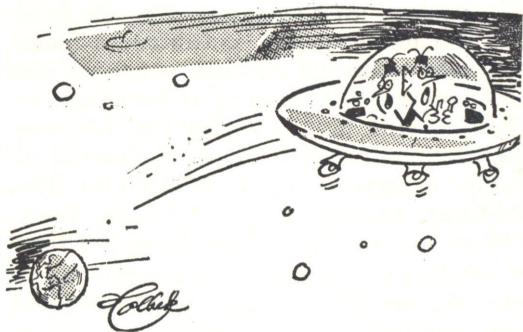
Vore radar og optiske rumbevogtnings- og sporingssystemer er endnu mere indskrænkende og således endnu mindre i stand til at forsyne os med oplysninger om anormale fænomener end de astronomiske observationsmidler. The Signal Test Processing Facility (STPF) radar i Floyd, N. Y. er en super-ydende eksperimentel radar, som har en stråle-spredning på blot en trediedel grad. For at radaren skulle låse sig fast på og spore et objekt, måtte det ikke være større end en sjettedel grad, og selv om radaren virkelig låste sig fast, kunne et flyvende objekt med en uregelmæssig bane end ikke følges med denne type radar. Af denne grund kan kun satellitter, som har temmelig veldefinerede baner, der er forudberegnet, opdages og spores.

Vore tre BEMEWS-radarer udsender strålebunder af elektromagnetisk energi ud i rummet. Hvis et ballistisk missil eller en satellit passerer to af disse strålebunder efter hinanden, kan man identificere det. Da astrodynamiske love styrer tidsintervallet mellem passagen af strålebunderne for „normale“ rumobjekter, negligeres sædvanligvis alle andre anormale spor af radaren, og selv om de ikke negligeres, klassificeres det oftest som falske billeder eller uvedkommende mål og arkiveres på magnetbånd og glemmes.

På en rumovervågnings-station opererer man med en opdagelsesradar (FPS-17) og en sporingradar (FPS-79). Hvis et nyt rumobjekt opfanges af opdagelsesradarens strålebunder, kan sporingradaren orienteres derom og låse sig fast på det. Orienteringen styres ved hjælp af kendskab til det bestemte „normale“ objekts astrodynamiske love for bevægelse, eller ved en formodning om opsendelsesstedet. Hvis der for noget ukendt opdages, og hvis det følger

en usædvanlig bane, er det usandsynligt, at det kunne eller ville blive sporet. Ydermere kan radarlederen træffe den beslutning, at det opdagede, ukendte objekt ikke er af interesse (på grund af det sted på FPS-17 strålebundtet, det passerer, eller fordi der ikke er modtaget oplysning om en mulig ny opsendelse). Hvis passagen af strålebundtet ikke bemærkes (strålebundtet har en ret begrænset dækning), er det FPS-79 sporingradarens opgave at følge andre rumobjekter efter en fortegnelse leveret af Space Defense Center (Rumforsvarscentret) og igen er der næsten ingen sandsynlighed for, at anormale objekter kunne eller ville blive sporet.

NASA radarstationerne i Millstone og Goldstone, er ikke tænkt som bevogtningsradarstationer og sporer kun kendte rumobjekter efter ordre. Igen er chancerne for sporing af anormale objekter næsten lig nul. Den nye phased-array radar i Eglin AFB (FPS-85) har betydelig kapacitet i retning af at udsende opfangelsesstrålebunder og spore rumobjekter på samme tid. En sådan alsidighed rejser visse energifordelingsproblemer – det vil sige, man må beslutte sig til, hvor megen energi man kan tildele opfangningen og hvor megen sporingen – men dette observationsmiddel er måske i stand til (endskønt muligvis begrænset) at opfange og spore anormale objekter. Problemet er, at de indbyggede oplysninger, der er programmeret i FPS-85 radarens dataanlæg ikke er indrettet til at opdage og spore anormale objekter (jeg vil om et øjeblik vise, hvordan dette kunne ændres). Ydermere er FPS-85 ligesom de andre

— Jeg har fået nok af jorden. Lad os korrigere fejlene til civilisationen...

bevogtningsradarer indarbejdet til at spore en række katalogiserede rumobjekter fra Rumforsvarscentrets datacentral og lejlighederne til at „se sig om“ efter anormale objekter er ret begrænset.

Der er en del andre radarbevogtningssystemer, som f. eks. en række tværs over USA. Med hensyn til denne række har vi en situation lig med den med BEMEWS, hvor tidsintervallet mellem successive passager (i dette tilfælde adskilt af en omløbstid for satellitter) må følge foreskrevne astrodynamiske love. Hvis de ikke gør det, så enten slettes passagerne af radar-rækken på data-opsamlingsstedet eller de klassificeres som „ukendte“ eller „uvedkommende mål“, arkiveres og glemmes.

Der er kun ét af mig kendt overvågnings-sy-

stem, der udviser tilstrækkelig og vedvarende dækning til at have blot en smule lejlighed til at afsløre nærværelsen af anormale fænomener over Jordens atmosfære. Systemet er delvist klassificeret, og derfor kan jeg ikke gå i detaljer ved et uklassificeret møde. Imidlertid kan jeg meddele, at jeg i går (den 28. juli 1968) rejste til Colorado Springs (hvor Air Defense Command (Luftforsvarskommandoen) har til huse) og fik bekræftet, at der i den tid dette særlige opfangelsessystem har virket, har været et antal anormale alarmer. Alarmer, som indtil denne dato, ikke har kunnet forklares som interferens af naturlige fænomener, fejl eller mangelfuldhed ved udstyret eller menneskeskabte objekter.

Oversætter: BK.

Hypoteser...

Af og til fremkommer et (APRO-)medlem med nogle sunde gisninger vedrørende en eller anden fase af UFO-mysteriet. Vincent White, fysikstuderende ved Missouris universitetet i Kansas City, har indsendt følgende om „Problemet med ikke-indblanding“, som redaktionen mener kan interessere medlemmerne:

-- --

En særlig bemærkelsesværdig kendsgerning vedrørende UFO'erne og deres passagerer er den store forskellighed og variation blandt dem. Et naturligt spørgsmål opstår. I hvor høj grad er der samarbejde og/eller kontrol dem imellem? Med de tusinder af år disse mange-racede grupper har haft til at lære hinanden at kende, kan man undre sig over denne tilsyneladende totale enighed om at blive i det skjulte. Det er naturligvis kun som det tager sig ud på overfladen. Det ville være så let for et enkelt omflakkende, ulydigt UFO at ødelægge det hele. Som f. eks. en UFO-landing i fem minutter på plænen foran Det hvide Hus!

Tyder dette på kontrol eller simpelthen på

samarbejde mellem dem? Hvis det er kontrol, hvordan bliver den så håndhævet eller styret? Er det muligt, at nogle af de såkaldte fjendtlige-sindede handlinger var brud på loven om ikke-indblanding? Situationen kan måske bedre forstås ved hjælp af en analogi. Forestil Dem, at Månen var beboet af primitive civilisationer. Hvad ville der ske, hvis vi kunne flyve billigt og let til Månen? Ville alle nationer kunne blive enige om blot dette ene at afholde sig fra at afsløre deres nærværelse for måneboerne, og endog afholde sig fra at overflyve tætbefolkede områder? For ikke at tale om ren udnyttelse og plyndring. Kunne vi gennemføre sådanne forbud over hele kloden? Jeg tror det ikke. Og dog er den tilsyneladende situation angående UFO'erne endnu mere utrolig, da de synes at stamme fra forskellige stjernesystemer. Det kunne se ud til, at kun den mest vidtspændende og totale overenskomst og/eller kontrol er i stand til at skabe den foreliggende situation. Derfor må der være enten en udstrakt interstellar organisation og regering eller en forbavsende stor enighed om holdningen overfor planeter som Jorden.

Hvis der er en viderekommen, interstellar regering i denne region af galaksen, hvad kan vi da slutte heraf? Hvis vi f. eks. kender det omtrentlige antal racer eller forskellige grup-

per, der undersøger Jorden og ud fra det anslår det sandsynlige antal verdener eller stjerne-systemer, de kommer fra, hvad kan vi da se heraf? Hvis vi ved noget om stellare afstande nær Solen, er det da muligt at udregne minimumshastigheden af deres interstellare fartøj eller graden at det tydelige samarbejde eller kontrollen imellem dem? Disse begreber er indbyrdes beslægtede og kender vi blot svaret på ét af dem, kan vi lære meget.

Et problem opstår, hvis vi betragter UFO'ernes historie. Hvis vi tager UFO-aktivitetens størrelse over hele kloden i tusinder af år i betragtning, hvorfor har vi da ikke fundet bare én mistet eller fejlplaceret fremmed genstand eller indretning? Hvorfor ikke en eneste? Er de så omhyggelige? Dette ser ud til at være afgørende, når man vil holde sig skjult. Opdagelsen af en enkelt, klart ujordisk indretning ville naturligvis ødelægge hemmeligheden og desuden muligvis drastisk ændre vor teknologi. a) Hvordan sikrer UFO'erne sig, at der aldrig sker fejltagelser på dette felt? Et muligt svar er, at alt, hvad de har er mærket og kodet; måske endog levende væsener. Med mærket mener jeg, at alle genstande og materialer kunne afgive en eller anden slags stråling eller signal, der kun var synligt for dem. Det kan se ud til, at teknologisk lækage kunne betragtes som en af de største overtrædelser af loven om ikke-indblanding. En eneste ufonaut kunne kontakte en eller anden og lade revolutionerende oplysninger sive ud – videnskabelige, matematiske, filosofiske osv., der kunne få enorme konsekvenser. Man kunne synes, at en sådan handling meget let kunne udføres. Hvorfor er det ikke sket – findes der ingen sindssyge eller lovovertrædere blandt dem?

Deres tilsyneladende fuldkommenhed på disse områder forekommer forbløffende.

Set fra den anden side – eller planlagt (skaben) forvirring og paradoks:

Hvordan ville det være bedst at planlægge et maksimum af verdensomfattende, detaljeret rekognoscering uden at afsløre sin eksistens? Nogle meget simple regler kunne anvendes, som fuldstændig ville forvirre enhver, der prøvede på at analysere og fatte UFO'erne.

A. Øge „støj-niveauet“ i forhold til „signalerne“.

1. Knytte UFO-bølger (stor intensitet) sammen med naturlige fænomener, som f. eks. Aurora Borealis, meteorsværme (måske kunstige), atmosfæriske mærkværdigheder, temperaturinversioner osv.

2. Maskere (kamouflere) fartøjerne, så de ser ud som naturlige fænomener. F. eks. naturligt plasma, skyer, meteoror osv.

3. Maskere fartøjet, så det ser ud som jordiske luftfartøjer i form, manøvrering, lyd (tilføje jet- og propellyde) og af og til forbinde UFO-bølger med Air Force øvelser osv.

4. Under UFO-bølger at lande og kontakte sindssyge og mentalt inkompetente individer. Udsende vilde rygter, for at det hele skal tage sig utroligt ud, og for at skabe offentlig bespottelse. Jo mere fantastiske historier, des bedre. Tage kontaktpersoner med på flyvture, give dem stykker af almindeligt jordisk materiale som bevis på deres eksistens. Undersøge kontaktpersonernes baggrund og tildanne historierne efter den. Udsende modsigende historier, bryde de videnskabelige love og samtidig indgive vildt religiøst nonsens. b)

5. Begå handlinger, der ser ud til at stride mod fremskreden intelligens og teknologi. Som f. eks. i leg at følge fartøjer på jorden og i luften på en tilsyneladende farlig måde, lege tagfat med flyvemaskiner, der forfølger UFO'er, vild kredsen og dansen i atmosfæren. Nær jordboere nede på jorden at opføre sig som et dyr, knurre, gøre truende bevægelser og i al almindelighed opføre sig øjensynlig uden fornuft. c) Forsøge at gøre vidnerne panikslagne for at forvrænge rapporterne.

B. Mindske „signalerne“ i forhold til „støj-niveauet“.

1. Undgå beboede områder, altid flyve om natten, hvis det kan lade sig gøre, ved højst mulige hastighed i forhold til de data, der skal indsamles.

2. Knytte UFO-bølger sammen med svindel fra en jordboers side, hvis det er muligt.

3. Vise sig, når nyhedsmedierne i forvejen er optaget og mættet af nyheder. Som f. eks. under krige, ved politiske begivenheder, optøjer, naturkatastrofer, osv. Nedsætte aktiviteten til et

minimum i stille nyhedsperioder („agurketider“). Lade aktiviteten falde sammen med ethvert udbrud af monomani, psykologisk uduelighed og forbrydelse (her på Jorden). d)

APRO Bulletin, jan. feb. 1970. /BK.

KOMMENTAR:

a) Fund her på Jorden af „ekstra-terrestrisk apparatur“ behøver ikke nødvendigvis at ændre den jordiske teknologi. Et stenalder-menneske ville ikke kunne komme ét skridt videre, hvis han fandt f. eks. en transistor eller en plade med et trykt kredsløb. På samme måde kunne et 1970-menneske (med solid teknisk baggrund) udmærket finde en genstand, som – hvis den forudsætter yderligere 4–5.000 års (eller blot 50 års) udvikling – ikke giver ham den ringeste ledetråd m.h.t. anvendelse. Plasticstrimlerne i nikkellørene fra Santa Mónica (se UFO-

NYT nr. 3, 1970, side 100–111) er måske en slags bulkort, fotografiske „negativer“, eller hvad ved jeg. Det hjælper os ikke et klap i vor udvikling, når vi endnu ikke har opfundet apparatet, strimlerne (måske) skal puttes i.

b) Mon Mr. White har specielle „kontakt-personer“ i tankerne??

c) Der er utallige rapporter herom; bl. a. små mænd, der udfører TILSYNELADENDE helt tåbelige handlinger. Men her igen er det muligt at deres adfærd er yderst relevant i lyset af en anden teknologi.

d) Det er interessante idéer, Vincent White her fremsætter, og det er da ikke umuligt, at han har ret i noget af det. En hel del UFO-forskere har præsenteret lignende hypoteser om, hvad man måske kunne kalde „sløringsteknik“ fra UFO-nauternes side.

IOKj.

Betragtninger over UFO'ernes fjendtlighed

Af Aime Michel

Lammet, som jeg opdrætter, som jeg tager mig af, som jeg giver næring, som jeg beskytter mod ulvene – det elsker mig. Det søger beskyttelse i min nærhed, det slikker min hånd. Efter alt dette klipper jeg det. Jeg dræber det, og jeg spiser det for øjnene af dets brødre, som har set på dette i tusinder af år og fortsætter med at elske mig og slikke min hånd, uden nogen sinde at have forstået.

Barnet, som jeg kører på hospitalet, hvor jeg efterlader det i hænderne på en kirurg, for at lade det gennemgå en grusom operation – det er grebet af fortvivlelse og måske hader det mig, skønt operationen vil frelse dets liv.

Der findes ingen måde her i verden til at gøre lammet begribeligt, at den virkelige ulv er mig, eller til at få barnet til at forstå, at jeg lader det lide af kærlighed: i disse to tilfælde er det, jeg har gjort mod dem, kun forståeligt gennem begrebet tid, men uafhjælpeligt util-

gængeligt for deres tanke. De kan spørge sig selv om min gode vilje eller min fjendtlighed mod dem, men de er uopretteligt ude af stand til at finde et sandt svar på det spørgsmål.

Hvis UFO'erne står over os på lignende måde, som vi står over lammet, kan dette at tage stilling til deres fjendtlighed eller deres gode vilje mod os sammenlignes med at man ville oversætte Spinozas „Ethica“ til en brægen. Oversættelsen til et lille barns vræl er ikke meget mere lovende. Vi kan da kun berettiget spekulere over deres gode vilje eller deres fjendtlighed på den betingelse, at vi forud antager, at der slet ingen ulighed findes mellem dem og os.

Men selv hvis man forkaster alle andre uligheder, kan man næppe se bort fra den kendsgerning, at „de“ er her i vort hjem, at vi ikke er i „deres“ hjem, og at dette har gået for sig i lang tid, samt at da vi endnu sad og klæde

vore loppestik, da gjorde „de“ allerede ting her, som vor moderne videnskap erklærer er umulige.

Vi burde derfor opgive at prøve at finde ud af, om „de“ er venlige eller fjendtlige. Men måske er det ikke så nødvendigt at vide. Ulven ved ikke mere om mennesket end lammet gør. Men ulven bider den hånd, som lammet slikker. Ulve, der er holdt op med at bide, er blevet hunde.

Ude at stand til at gætte og til at forstå menneskets hensigter, lærer ulven dog, hvordan den skal genkende og følge dets spor, afsløre dets

nærværelse og forudse dets adfærd. Jeg kan ikke se, hvorfor vi ikke også skulle kunne gøre alt dette. Tilstedeværelsen over vore hoveder og i vore landskaber af disse UFO'er, som afslører sig for os, men undgår os, må indrømmes at være den største udfordring i vor historie og må behandles som sådan. Måske er de den store prøvelse, som vil bringe os ind i de voksnes rækker, ligesom disse manddomsritualer, som de halvvoksne drenge i primitive samfund må gennemgå, for at blive mænd. Måske svarer menneskets stade til de halvvoksne i det universelle liv. *The APRO Bulletin, jan.-feb. 70. /BK.*

Det slås til lyd for aksjon i Canada

Inntil den uundgåelige tid kommer, da nasjonene godtar UFO-spørsmålet som noe som fortjener alvorlig oppmerksomhet, må emnet holdes i live av enkeltpersoner som stadig minner deres regjeringer om at spørsmålet fortjener oppmerksomhet.

I Canada er en av disse Arthur Bray, Lieutenant Commander i den Canadiske Flåde, som driver et litet forlag i Ottawa og som i 1967 utgav en bok „Science, the Public and the UFO“. Følgende år laget han en rapport om det dårlig finansierte arbeide som skal utføres av Det Nasjonale Forskningsråd (NCR) vedrørende UFO-rapporter. Straks derpå slo han et slag for UFO-saken i et skriv til Senatets spesialkomité vedrørende vitenskap, hvis forhandlingsprotokoll nettopp er utgitt.

I brevet analyserer Mr. Bray Ottawas stilling til UFO-mysteriet: Siden da (Project Magnet i 1950-årene) er det i Canada blit gjort lite, bortsett fra å undersøke en liten prosent av de rapporter som regjeringen mottar offisielt. Spørsmålet er behandlet lunkent og ansvaret er blitt puffet fra det ene departement til det annet. Hvert departement har bare vist interesse for helt spesielle spørsmål som angår dette. Jeg understøtter denne erklæring med det faktum at min korrespondanse med regjeringens toppskikt, bl. a. den tidligere Prime Minister, alltid

resulterte i et departementalt svar som klart ga uttrykk for at interessen bare gjaldt ét av problemets aspekter. For eksempel ga Departementet for Miner og Teknisk overvåkning bare uttrykk for sitt syn vedr. astronomiske spørsmål. Min mening om Forsvarsdepartementet (DND) ble bestyrket da det nylig ga uttrykk for, at deres hovedinteresse er landets sikkerhet.

Da det ble klart at en slik trussel ikke eksisterer, sendte DND oppdraget til Det Nasjonale Forskningsråd som nå har ballen i fanget. Ingen offentlige fond er opprettet i dette spesielle øyemed og derfor blir enhver undersøkelse begrenset til det som kan bli gjort med andel av andre fond. Ansvaret ligger på Dr. Peter M. Millman, leder av Undersøkellesstasjonen for den Øvre Atmosfære. Hvor dyktig enn en leder er, kan han intet gjøre når det gjelder hele problemet når han mangler både penger og spesiell stab. NRC kan ikke engang analysere rapporterne vedr. de sidste 20 år slik at det kan skimtes et mønster, uten mannskap. Det mangler også arkiver som grunnlag for arbeidet. Det er imidlertid verd å merke seg at NRC tilsynelatende fortsetter sin begrensede aktivitet på dette felt på tross av Condonrapporten. I det minste viser dette at iallfall noen presterer klar tenkning.

Det har sannsynligvis aldri eksistert noe kon-

tor med hele problemet som interessesfære og som har hatt til oppgave å løse hele problemet og ikke bare biter av dette eller enkelte observasjoner. Saken er derfor som helhet fremdeles et mysterium.

Sist i 1967 ble det knyttet stor interesse til en uttalelse fra Toronto-universitetet som gikk ut på at UFO-studier skulde settes igang under ledelse av Dr. Gordon Patterson ved Institute of Aerospace Studies. Publikum er ikke blitt godt informert vedr. denne gruppes aktivitet bortsett fra meldingen om starten. I oktober 1968 rapporterte pressen at dette studium var på randen av kollaps „av mangel på noe å studere, og hvis ikke snart noen gode tallerkensaker dukker opp, vil instituttet ha små sjanser til å få styrket sitt budsjett“.

Mr. Bray har bemerket seg at det er en liknende tendens i U.S.A. der myndighetene også trekker ut av helheten hvad som er viktig for det enkelte departement. Vedr. dette forhold, siterer han Dr. Robert M. L. Baker som talte til Vitenskapskomiteen vedr. Astronautikk, Representanternes Hus i 1968 (se også side 216 i dette nummer. Red.). „Det som nå tilsynelatende skjer er at Luftforsvarets radartjeneste kaster bort data som er relevante for denne undersøkelse. Med andre ord, hvis De ser noe, som ikke er ballistisk eller i fast bane rundt Jorden, blir det ignorert og kastet i papirkurven. Well, dette avfall er nettopp vår interessesfære“.

Denne plukke- og velgemetode leder ofte til den feilaktige tro at det offentlige vier saken stor interesse, mens denne faktisk er temmelig blodfattig. Vedr. dette punkt siterer Mr. Bray Dr. James E. McDonald, professor i Atmosfærisk Fysikk ved Arizona universitetet, som lenge har gått i brodden for full undersøkelse av UFO-saken:

„Vitenskapsmenn over hele verden har hatt en tendens til å forkaste UFO-problemet som skjær nonsens. Fra samtaler med kolleger både hjemme og ute ved jeg, at de fleste har trodd at Air Force Project Bluebook virkelig har studert UFOene med vitenskapelig kompetanse. Saken er imidlertid den at ingen hadde tatt seg tid til å undersøke dette. Det gjorde imidlertid jeg. Hva jeg fant var ikke mindre enn allarmende. Bluebook og dennes konsulenter har

ganske enkelt sopt innunder et teppe av latterliggjørelse og insinuasjoner tusener av observasjoner fra troverdige vitner, observasjoner av objekter som ikke er hverken sumpgass, hemmelige våpen eller kulelyn“.

Skjønt vitenskapsmenn av betydning som mener UFOene fortjener oppmerksomhet er en sjelden vare, er de dog ikke uten selskap. I et referat fra en av disse sier Mr. Bray:

Professor Frank B. Salisbury, professor i exobiologi ved Colorado Statsuniversitet, sendte inn en artikkel til „Science“ der han fremholdt at vi må forberede oss på at det er mulighet for en teknologisk sivilisasjon på Mars. Spesielle egenskaper ved Mars og dens måner Phobos og Deimos „... kan best forstås under den forutsetning at månene er produkter av intelligente vesener“.

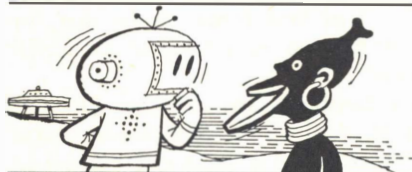
Professor Salisburys syn deles av Dr. Carl Sagan ved Harvard og the Smithsonian Astrophysical Observatory. Likeledes er UFOenes adferdsmønster lettest å forstå når man går ut fra at også de er et produkt av intelligensvesener.

Mr. Bray anbefaler følgende praktiske foranstaltninger:

1. At regjeringen øyeblikkelig erkjenner at UFO-fenomenene er av største vitenskapelige betydning og fortjener alvorlig studium, for å fjerne det brennemerke som er knyttet til vitenskapelig og alminnelig debatt om spørsmålet;
2. At regjeringen erkjenner at UFO-mysteriet er uløst på grunn av utilstrekkelige undersøkelser og påstanden om, at det ikke finnes ukjendte objekter på vort firmament;
3. At det blir gitt fullstendige, faktiske opplysninger som publikum kan ha tillit til, slik at forvirring og misforståelser kan reduseres. En slik stillingtagen vil også oppmuntre publikum til å rapportere observasjoner for vitenskapelig analyse istedet for å holde dem for seg selv som nå så ofte er tilfellet.
4. At Canada tar ledelsen i UFO-undersøkelsene ved å etablere et fullstendig og objektivt studium av fenomenet, ikke bare å begrense dette studium til et mindre utsnitt som hittil har vært tilfelle. Mange områder innen vitenskap, teknologi og filosofi må inkluderes i dette studium;

5. At dette studium suppleres av et forsøk på å bygge en ny modell av universet, ikke begrenset av kjendte fysiske lover, men som kunde forutsette interstellare reiser over korte tidsrum. Dette oppdrag krever at vitenskapen først må erkjenne muligheten av at eksisterende modeller kan være falske. Med andre ord, vitenskapen må først rive ned sin egen „ortodokse barriere“;
6. I forbindelse med det som anbefales under punkt 4, og parallelt med dette, at Canada sterkt anbefaler andre land å opprette liknende projekter på samme basis;
7. At Canada i tillegg til punktene 4 og 6 oppmuntrer De Forenede Nasjoner til å koordinere slike nasjonale undersøkelser samt å opprette et kontroll- eller „filtrerings“-center for å sammenarbeide observasjoner og lokalt mønstre med den hensikt å bestemme globale mønstre (ved hjelp av komputere) og dermed oppnå et omfattende overblikk over situasjonen, noe som kan lede til en endelig løsning.

Canadian UFO Report, nr. 7, 70. /PLH

RAPPORT HJØRNET

Opsving i observationerne?

Man skulle næsten tro, at den leder, SUFOI's formand, Erling Jensen, skrev i UFO-NYT nr. 4, 1970, var blevet læst på rette sted. Vi var på det tidspunkt noget forundrede over den tilsyneladende sparsomme UFO-aktivitet over Skandinavien. Men ikke så snart var beklagelserne fæstnet på papiret (i midten af juli måned) før rapporterne begyndte at stømme ind. Undertegnede sidder med en bunke på 31 rapporter og vil i det følgende søge at give læserne kvintessensen, som det vist hedder med et godt gammelt, dansk udtryk.

Der er flere bemærkelsesværdige beretninger blandt dem, og vi starter med to observationer, der, selv om de fandt sted i hver sin ende af Europa (sådan omtrent da), alligevel udviser overraskende ligheder.

„Faldskærms-objekt“ over Hvidovre – og Palma de Mallorca!

En 47-årig mand gik omkring den 12. juni i år tur med sin hund ved midnatstid, da et mærkeligt udseende objekt kom flyvende i lav højde over vejen, 100 meter foran observatøren. Da genstanden, der beskrives som en „flagermuslygte“ forned og en „faldskærm“ foroven, nærmede sig nogle to-etagers bygninger, steg den lidt,

som for ikke at flyve ind i dem. Den var lydløs og udsendte et svagt, let rødtligt eller måske snarere gulligt lys. Efter ca. ½ minuts forløb forsvandt genstanden bag de nævnte bygninger; hunden havde tilsyneladende ikke bemærket noget usædvanligt.

En mindre notits i Avedøre Avis om det netop beskrevne objekt fik en hr. F. H. til at melde sig. Han havde sammen med sin kone og et andet ægtepar været på ferie på Mallorca, og ved 21,30-tiden den 10. juni var de ude i byen Palma's gader. På et hjørne stod en gruppe på omkring 25 mennesker, mest spaniere, og så op i luften. Da danskerne kiggede efter, kunne de lige skimte en rødlig prik, der hurtigt og slingrende fjernede sig opad. Men mindre end 5 minutter senere kom et andet objekt til syne over nogle træer 50–60 meter borte. Det så ud som en „faldskærm foroven og lille urtepottelignende genstand forned“. Overdelen var ifølge vidnet ca. 1–2 meter i diameter, og underdelen, et rød-brunligt, flakkende lys, der hang godt en halv meter under skærmen, lyste hvidt opad mod denne sidste. Det hele var ca. 1 meter højt og kom nedad, svagt svingende fra side til side „som en faldskærm ville gøre det, og vi var da også overbevist om, at det var en sådan,

da den kom længere ned mod os, næsten lodret. Men, da den var i en højde af ca. 25 meter, begyndte den at stige ret hurtigt, skråt til den anden side. Jeg vil tro, vinklerne var som i et V. Ca. et halvt minut senere var det lydløse objekt forsvundet, på den måde at det blev mindre og mindre," fortæller hr. F. H. Observationstid ca. 5 min.

Den 18. juni sad hr. L. H. sammen med 2 andre på sin altan i Lyngby ved København. Mellem kl. 21,45 og 22,00 fik de pludselig øje på et orangelysende objekt i syd-sydvest. Størrelsen var som 1/3 af måneskiven, og det befandt sig i en anslået højde af ca. 200 meter, omkring 2 km fra observationsstedet. Genstanden blev først set som en diskos; senere var det, som om den kæntrede, og formen blev mere rund. Objektet bevægede sig først lidt mod øst (15 buegrader), derefter mod vest (15 buegrader), for efter 8-10 sekunders forløb pludselig at forsvinde.

Hr. og fru S. fik d. 16. juli kl. 23,30 øje på en nålehovedstor, hvid-gul plet i Zenith. Den bevægede sig først mod venstre, derefter mod højre, hvorefter den med jævn fart fortsatte direkte mod syd. Efter ca. 10 minutters forløb standsede pletten op, og da den efter endnu nogle minutters forløb ikke fortsatte sin bane, afsluttede ægteparret kl. 23,45 observationen. (3370 Melby).

En husmoder sad d. 18. juli i sit hjem, 2100 Kbh. Ø., med et par gæster, da hun kl. ca. 22,00 så et mægtigt lyshav uden for vinduet. Hun løb derfor ud på altanen og råbte så ind til gæsterne, at det vist var en flyver, der brændte. Sammen fastslog de imidlertid, at den mørke, ellipseformede genstand, de iagttog, ikke kunne være et fly, og kaldte den derfor, nærmest i spøg, for en „flyvende tallerken“. Farten blev sammenlignet med en langsom, propeldrevet flyvers, størrelsen blev bedømt til 7-10 meter, og afstanden fra vidnerne til ca. 1-2 km. I løbet af ca. 5 minutter var objektet stille „sejlet“ væk. Fru T. R. har aldrig troet på flyvende genstande, men dette fik hende til at spekulere på, hvad det kunne være.

Den 29. juli kl. ca. 20,15 iagttog en mand fra Frederiksborgvej nær Bispebjerg Kirkegård (2400 NV) et blankt, kraftigt lysende objekt, der syntes at have bæreplaner, formodentlig mod forenden. Genstanden mindede observatøren om den berygtede tyske V1-bombe. Da et fly i området var forsvundet, hørtes ingen motorlarm fra „bomben“.

Vidnet observerede ikke noget haleparti på genstanden, der efter 1-2 minutters forløb var forsvundet bag nogle huskarréer.

Senere samme aften, i Odense: Mellem kl. 23,00 og 23,30 stod den 16-årige B. J. op for at lukke vinduet i sit værelse og fik da øje på et stort, linseformet objekt med fire små, „stjernelignende“ blå lys efter sig. Det bevægede sig i løbet af et kvarter 2 eller 3 gange rundt i en trekant, meget langsomt, og skiftede samtidig farve fra gult over mod gul-grønt og tilbage til gult. Alle farveskift foregik langsomt, og farverne tonede over i hinanden. Når det store objekt befandt sig i yderpositionerne, vippede eller vibrerede det om sin midterakse, mens de 4 små „stjerner“ stod stille bag det. Et rødtligt skær fra bagenden, (det nåede ikke ud til det forreste af de små lys) vippede sammen med hovedobjektet. Når formationen i 2-3 minutter stod stille, inden den skulle ændre bane for at gå nedad eller skråt opad i trekanten, kom der et meget kraftigt blå lys fra forenden af den store genstand, der også kan sammenlignes med en tyk cigar, tilspidset i begge ender. Observationen sluttede med, at objektet var blevet mere rundt, lidt større end en stjerne, men med samme farve. Lyset blev „svagt som en stjerne“ og stod stille på himlen, og da pigen efterhånden var blevet ret bange, gik hun i seng igen uden at afvente fænomenets forsvinden.

Den 13. august kl. 22,50 (på samme dag og tid som Maarup-observationen) bemærkede endnu 2 personer fra Haderslev noget usædvanligt. Under kørsel mod nord ad hovedvej A 10, 1-3 km syd for Falck-stationen ved Haderslev, så hr. O. H. og fr. C. J. et gult, kraftigt lysende ovalt objekt, der med jævn fart bevægede sig skråt nedad og forsvandt i horisonten.

Men det var ikke kun i Haderslev, man denne aften spærrede øjnene op. Allerede kl. 19,12 observerede hr. B. B., 5700 Svendborg, fra sit hjem et objekt af form som en trekant med afrundede sider („noget lignende en Apollo-rumkabiné“). Antagelig på grund af dets ringe lysstyrke var objektet ikke synligt med det blotte øje men virkede i kikkert ca. dobbelt så stor som Venus. (Obs. fulgte et sportsfly i sin kikkert, da obj. kom ind i synsfeltet). Genstanden stod stille og var ikke selvlysende, men nærmest som blankt metal. Hr. B. B., der er tidligere flyver og godt kendt med almindelige fænomener på himlen, tilføjer, at formen måske kan have været mere som en linse.

Observatøren har i øvrigt d. 27.7.1968 set et lignende objekt i nærheden af Kongsberg i Syd Norge. Observationstid ca. 30 sekunder.

— — —

I 3–4 minutter mellem kl. 21,05 og 21,09 – stadig den 13. august – så hr. E. J. fra sin bopæl i 4800 Nyk. Fl. en stjerne, som ikke skulle være der. Det hvide lys voksede i størrelse og lysstyrke inden det slukkedes „som en stærk projektør, der gløder ud“ – i. e. det døde hen i en orangerød gløden.

— — —

Kl. 21,40 skulle fru K. J. i 6200 Åbenrå til at trække gardinet for altandøren, da hun fik øje på et lysende, gulligt objekt under trætophøjde. Hun tilkaldte sin mand og sin 18-årige søn, der fortæller: „Da vi kom derhen, var „den“ kommet højere op og steg stadig i en bue. Da det var temmelig mørkt, var det kun lyset, vi kunne se. „Den“ var nærmest ellipseformet. Lyset var kraftigere på – om jeg så må sige – forsiden, og jeg var den eneste, der så, at lyset ligesom var delt op i felter på forsiden. Der må sikkert være gået et eller andet op – en kuppel eller sådan noget, da det gullige lys forpå var kraftigt, hvorimod man kun kunne se et skær ovre bagpå. Jeg kunne ikke se selve formen på „den“, da det hele var omgivet af en korona“. Ingen lyd, lys- eller TV-forstyrrelser blev konstateret. Anslået størrelse af og afstand til genstanden, henholdsvis 10 og 300 meter. Observationstid 30 sekunder.

— — —

Endelig havde – denne smukke sommeraften – hr. A. C. sat sig i en liggestol i sin have (i 2610 Rødovre). Kl. 22,10–22,15 ser han da i sydlig retning et kraftigt blinkende lys, der hurtigt kommer nærmere. Idet genstanden gled forbi, fornemmede han, at det var et stort, langagtigt objekt, der passerede. Dog hindrede de udsendte lysglimt (af ca. 1/4 sekunds varighed med 1 sekunds intervaller), at obs. kunne foretage en helt sikker vurdering af højde og størrelse. På den nordlige himmel så hr. A. C. bagenden af objektet, der lyste hvidligt og var forsynet med portlignende åbninger. Objektet blev iagttaget i omkring 20 sekunder, hvorefter det farvemæssigt faldt sammen med den lysere nordhimmel. Genstandens længde målt i udstrakt arm er ansat til 15 cm.

— — —

Allerede næste aften, d. 14. august, var der åbenbart igen noget på færde. En 13-årig tysk dreng på ferie ved Sønderballe Strand (6100 Haderslev) havde set noget, og – takket være energisk indsats fra „vor mand i Felsted“ – blev han

opsporet. Han havde på et tidspunkt mellem kl. 16 og 17 hørt en underlig lyd – en mellemting mellem en susen og en totonet fløjten – og da han så op, fik han øje på en aflang genstand med to finner på ryggen (oversiden). Målt i udstrakt arm havde den en størrelse på ca. 3 cm. I de 2–5 minutter, observationen varede, så han den komme fra nord, kredsede to gange ude over Genner Bugt og herefter forsvinde mod vest. Drengens forældre havde hørt lyden men ikke set (efter) genstanden (de havde ikke befundet sig samme sted som drengen).

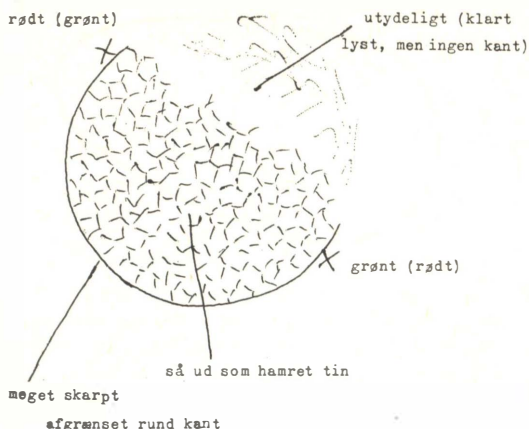
Omtrent samtidig – fra kl. 16,30–16,45 – så 3 drenge og en mand (iflg. rapport fra den ene drengs mor) en hvid, rund tingest. Den var som en perle, havde korona og gav et par gange lysglimt fra sig. Drengen troede, det var „astronauterne i deres kabine“.

— — —

En 18-årig skoleelev kom d. 18. august kl. 21,00 kørende ad Ellehøjvej i 2800 Lyngby og fik da i øst-nordøst øje på et svagt lyserødt, linseformet fænomen med kraftigt, hvidt lys i begge ender. Det dalede først langsomt, men gik derefter over i zig-zag bevægelse nedefter. (At dømme efter vidnets grafiske fremstilling er der tale om en typisk „faldende-blad“ bevægelse). Lyset var synligt i ca. 4 minutter og bliver anslået til ca. 40 meter i længden. Vidnet har selv den teori, at der kan være tale om en elektrisk spænding – a la kuglelyn – opstået ad kemisk vej p.g.a. forurening.

Kl. 23,25–00,20 samme aften havde tre personer i nærheden af 5610 Assens, en interessant observation. En dame, der netop var gået udenfor sit hjem, fik øje på noget og tilkaldte sin mand og søn. I et brev til rapportcentralen skriver sønnen bl. a.: „Vi skyndte os udenfor og så et UFO i retning NV, midt ude over Lillebælt. Højden var umulig at bedømme, fordi vi ikke kunne bedømme afstanden nøjagtigt; men den befandt sig ca. 30 grader over horisonten. Den var lidt større end den største synlige stjerne (set med det blotte øje). Flyveretningen var sandsynligvis NV, da den blev mindre og mindre, samtidig med, at den fløj lidt til højre. Samtidig gik den længere ned mod horisonten. På grund af denne flyveretning var det umuligt at bedømme hastigheden. Jeg løb ind efter min kikkert (7x50); men selv i kikkerten kunne jeg ikke se enkeltheder, da jeg skal have stærkere briller; men min mor og far så den gennem kikkerten, og dette er min mors beskrivelse:

Nederste venstre halvdel var en meget skarpt afgrænset cirkelbue, og den ene halvcirkel så ud

som hamret tin; men højre og øverste halvdel var helt utydelig. Selve midten (hermed menes det meste af UFO'et, undtagen den tydelige runde yderkant) var hvid, undertiden mat og undertiden klar. Randen var en nuance mellem orange og rødt. På hver side af randen (dvs. over for hinanden) sad to lygter, eller hvad det nu var, der lyste. Det ene var rødt, det andet grønt; og så skiftede det, så det ene var grønt og det andet rødt. sådan skiftede lysene hele tiden. (Min far syntes det så ud som om lygterne kørte rundt om randen; men de var hele tiden lige overfor hinanden). Undertiden kom der et klart blåt lys fra UFO'et. (Den røde farve kunne nok ses uden kikkert; men den grønne kunne kun ses gennem kikkerten). Da den var så langt væk, at den kun kunne ses i kikkert, syntes den at stå stille i ca. 3 minutter, hvorefter den atter fløj med samme hastighed. Den fløj under hele observationen i en lige linie og med konstant hastighed.“

Den 22. august kl. 09,45 var en 12-årig skolepige på vej hjem fra en legeplads i nærheden af sit hjem i 6100 Haderslev. Pludselig får hun øje på et „rumskib“ i østlig retning, der i de første 3 sekunder af observationen står stille, hvorefter den i små ryk går nedad (i en bue) og forsvinder bag et træ. Trods den korte iagttagelse (ca. 10 sekunder) når pigen alligevel at bemærke, at den elliptiske genstand var sølvgrå og havde en række vinduer i midten. En flimren på bunden kan godt have været solen, mener pigen.

I 5 minutter, fra kl. 22,30 til 22,35 den 24. august, så hr. W. O. J., 3400 Hillerød, en „svæven-

de banan“. Den stod stille i 20 graders højde på nord-øst-himlen og forandrede tilsyneladende form flere gange – fra banan mod cirkel og tilbage; men det er usikkert, hvor meget af det, der skyldtes luft-uro. Objektet målte 9 mm i udstrakt arm og forsvandt pludselig af syne.

Et ægtepar, der bor i nærheden af 4891 Toreby L., så den 30. august kl. 19,56 en genstand, som med meget stor hastighed bevægede sig i sydvestlig retning. Manden stod foran huset og så da tre lys, som noget i retning af 3 store projektører på linie. Han løb gennem huset ud til haven og tilkaldte samtidig sin hustru, der mente, at genstanden var cigarformet. Manden kunne dog ikke skelne kroppens form. Efter en samlet passagetid på ca. 70 sekunder (heraf observationstid ca. det halve) forsvandt objektet pludselig.

Den 6. september kl. halv et om natten bliver fru I. R. N., 8200 Århus, vækket af sin mand og søn; hun ser da i sydvestlig retning et diskosformet objekt, der stående på højkant eller lodret bevægede sig mod vest med lynhurtige zig-zag ryk. Farven var stærkt gullig til grålig, og målt i udstrakt arm var objektet stort som en to-krone. Efter ca. 5 minutters forløb var den lysende genstand langsomt forsvundet.

Kl. 18,55 – atter den 6. september – blev den 12-årige H. J. H., 2300 Kbh. S., pludselig opmærksom på et sølvblink ved en sky i 60 graders højde. Derefter viste sig et aflangt (cylindrisk) sølv-objekt. „I begyndelsen, da jeg først så det,“ fortæller vidnet, „fløj det hurtigt, men efterhånden sagtnede det farten. En overgang så det ud, som om det stod næsten helt stille, men derefter satte objektet igen hastigheden op, – hurtigere end da jeg opdagede det. Til sidst (efter 5 minutter) forsvandt det med brat opadstigning“. Der hørtes ingen lyd fra det flyvende rør.

Endnu et diskosformet objekt, der bevæger sig i zig-zag fremad – denne gang dog ikke på højkant – blev den 7. september kl. 21,15–21,17 observeret fra 8300 Odder. Lyset var kraftigt, orange-farvet med uklart omrids og blev iagttaget i ca. 2 minutter af en 68-årig dame.

MANGLER DE JULEGAVE-IDEER? –

se side 253 og 254!

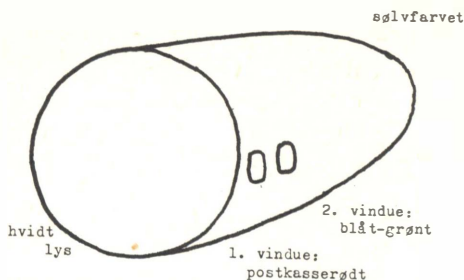
Den 15. september styrtede et fly ned i Frøruplund ved 6070 Christiansfeld. På samme tid, som ulykken skete, kl. 10,15, så to vidner noget mærkeligt. Den ene, hr. C. G. C., hørte en kraftig eksplosion, efterfulgt af et par mindre. Da han drejede hovedet lidt til venstre, fik han øje på en cirkelrund ildkugle med fuldstændig skarpt omrids, der bevægede sig bort i vestlig retning med en sportsflyvers hastighed. Mærkeligt nok blev det fuldmånestore objekt ikke synligt mindre, selv om det fjernede sig. Hr. C. G. C. mener, det frembragte en lyd, som „når man forestiller sig en haglbølge nærmer sig.“ (Kan lyden mon stamme fra bianden i vragresterne eller regnens afkøling af de ophedede dele? – red.) Objektet beholdt samme højde fra han fik øje på det, til det forsvandt. Dette skete lige pludselig, sammen med lyden; det eksploderede ikke, men „gik bare ud“.

Det andet vidne, den 21-årige hr. A. A., beskriver hændelsen således: „Jeg hørte en meget høj motorstøj – så op, hørte et brag, og en stor ildsøjle stod op fra jorden. Jeg nåede ikke at se maskinen. Jeg hørte stadig motorstøj som fra fly længere væk. Da jeg havde set på ildsøjlen nogle sekunder, så jeg denne ildkugle lidt borte fra nedstyrtnings-stedet, lidt sydfor. Derefter steg den en anelse og fløj i en jævn bue lidt mere mod nord, for til slut at forsvinde i horisonten“ mod vest. Hr. A. A. mener at have hørt en hvislen, men kunne ikke rigtig lokalisere den. Han mener, kuglen var 2, måske 3 meter i diameter. Hvis det skulle have været en del fra det nedstyrtede fly, skulle den have slået et knæk på 90 grader, da begge vidner er sikre på, at kuglen fløj mod vest.

„Se kommentar på omslagets 3. side.“

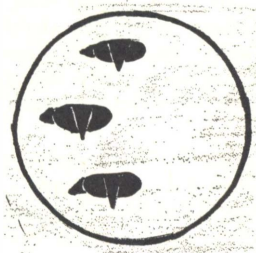
„Flyvende segl“ eller halvmåner, har vi mest hørt om fra Rusland – (hvordan det så ellers kan være) – men her er en rapport fra Småland, i nærheden af Hallands Åsen i Sverige. Den 17-årige M. B. F. var på biltur her den 3. oktober og fik pludselig kl. ca. 18,00 øje på det mat-gule – let røde objekt. Det kom fra venstre og gik mod højre, først i en vandret bane, derefter nedadgående. Efter ca. 10 sekunders forløb slukkede lyset „pist“.

Den 5. oktober kom fru I. R. ved 20,55-tiden ind i sin stue og så da, gennem et vindue, som vender mod sydøst, i ca. 15 graders højde et mælkevidt, rundt objekt, som lyste meget kraftigt inden for et afgrænset felt. Efter nogle minutters forløb går fru R. sammen med sin datter ud på terrassen for at iagttage objektet.

De kan nu se, at der til højre for det runde hvide lys befinder sig lige som 2 aflange vinduer, det ene med rødt, det andet med blått eller grønt lys indenfor. Fru R. mener, at hun til højre for det runde hvide lys anede omridset af en ellipseformet (sølvfarvet) krop. Da de havde stået ude i ca. 4-5 sekunder, slukkede det hvide lys, hvorefter mod det røde og det grønne stadig brændte, mens objektet nu bevægede sig mod sydøst, bort fra observatørerne (Trørød pr. 2950 Vedbæk) og forsvandt ud over Dyrehaven og Øresund.

Den 13-årige pige, H. L., havde d. 14. oktober været i Haderslev sammen med en veninde. Kl. 18,15 kom de cyklende $\frac{1}{2}$ km øst for 6070 Christiansfeld, da H. så op mod himlen og fik øje på noget ildrødt, der stod lydløst og ubevægeligt deroppe. Ringen var tynd og rød, ligesom de tre „tingester“ indeni, mens rummet inden for ringen var ligesom gennemsigtigt. De tre røde i midten bevægede sig hverken indbyrdes eller i forhold til ringen.

Da H. stod af cyklen for at vise veninden genstanden, forsvandt den pludselig, som når man slukker et lys. Samlet observationstid ca. 1 minut.

De øvrige rapporter var fra – Frederikshavn (27.7. kl. ca. 22,30) – 5700 Svendborg (1.8. kl. ca. 02,00) – 6400 Sønderborg (1.9. kl. 19,15) og 2850 Nærum (5.11. kl. ca. 21,00).

IOKj.

„KONTAKTPERSONER“

MØDE MED DANIEL FRY

Som omtalt i sidste nummer af UFO-NYT blev der den 6. september afholdt et møde på Humlegården i Humlebæk. Taleren var den kendte amerikanske „kontaktperson“ Daniel Fry, der indledte med at fortælle, at han ikke ville holde noget egentligt foredrag. For ikke at trætte tilhørerne med lange udredninger om emner, der måske ikke interesserede, ville han foretrække at svare på spørgsmål. Jeg vil i det følgende søge at undgå en personligt farvet vurdering og blot referere nogle af de udtalelser, Daniel Fry fremsatte.

Naturligt nok var mange interesseret i at høre mere om den kontakt. Daniel Fry har beskrevet, bl. a. i bogen „Resa med Flygande Tefat“, som er udsendt på svensk af Parthenon i Hålsingborg.

Bogens anden hovedperson, UFOnauten A-lan, blev under mødet ikke omtalt ved navn, men hele tiden som „det individ“, Fry havde haft forbindelse med. Jeg vil derfor også benytte betegnelsen „individ“.

Vi fik oplyst, at individet var født på et moderskib, der gennem flere generationer var rejst gennem rummet. Det ville være vanskeligt for skibets piloter at fortælle os, hvorfra de kom, idet de da først måtte studere vore stjernekort (for at se det hele fra vor „synsvinkel“).

„Jeg har ved 2 lejligheder fotograferet noget, jeg ikke kunne identificere. Det har ikke været landet, og jeg har ikke haft kontakt med det. Derfor ved jeg ikke, hvad det var.“

Undervejs gennem rummet er moderskibet selvforsynende. Det har ikke nogen mark med ombord, men det er alligevel realistabelt at holde kredsløbet mad – luft – vand igang ad kemisk vej – lige som man, som Fry sagde, i NASA planlagde at gøre det med de bemandede rumfartøjer, der indenfor de næste 10 år skulle føre mennesket til Mars.

Man kan opdele UFO'erne i tre kategorier. Den første gruppe er kun på gennemrejse og har andre himmellegemer som mål. Den anden gruppe er på en slags „turistrejser“ til vor Jord. De er nok nysgerrige efter at se, hvordan vi har indrettet os, men er ligeglade med, hvordan vi klarer os. Den sidste gruppe kommer hertil, ser, at vi er nået et kritisk punkt, og søger at hjælpe os. Det er altså en slags missionær-gruppe. Individet, som Fry havde mødt, var fra denne sidste gruppe.

Fry havde haft 3 kontakter (heraf én ganske kortvarig) med individet, inden akklimatiseringen til vore atmosfæriske forhold var afsluttet. Siden da havde Fry set og talt med i endnu tre gange. I. bor nu her på Jorden. Han ligner os fuldstændig, og ingen mistænker ham for ikke at være født her.

Han har sikret sig de nødvendige papirer, så han kunne få arbejde, og han er beskæftiget inden for atomvidenskaben, hvor han har til opgave at prøve at få menneskene til at overleve. Næsten alle atomvidenskabsmænd, filosoffer og andre ved, at vi kunne have ødelagt os selv allerede. Individet var, sidst Fry havde hørt om ham, i Cairo, Ægypten.

Allerede fra første gang, Fry har hørt individet tale, har det været på et altid forståeligt amerikansk. Men Jorden har også været under observation gennem mindst 100 generationer, og de har fuldt kendskab til alle vore sprog.

Daniel Fry understregede, at det var yderst begrænset, hvad han havde kunnet nå at få oplyst, under de relativt korte samtaler med individet. De havde sammenlagt ikke været længere end mødet, han nu var til. (Mødet i Humlegården varede ca. 2½ time).

Som svar på et spørgsmål om, hvem der bliver kontaktet svarede Fry, at det var tilfældigt, som det er tilfældigt, hvem der får en mursten i hovedet. Valget faldt på mig, fordi jeg var det pågældende sted på det pågældende tidspunkt, sagde Fry. (Her bør vi måske bemærke, at denne udtalelse ikke er i overensstemmelse med bogens afslutning om dette forhold.)

Som begrundelse for, at „almindelige“ mennesker blev kontaktet nævnte Fry, at det somme ti-

der er enkle handlinger, der udvirker noget godt – eller forhindrer noget ondt. „Chicago's storbrand startede i en kostad“. Som eksempel på et jævnt menneske, der blev kontaktperson, nævnte han Truman Bethurum (! – red.)

Naturligvis fik Fry også et spørgsmål om George Adamski. Fry havde mødt A. flere gange, men fik sjældent lejlighed til at tale med ham; for de var ved disse lejligheder begge omgivet af mange mennesker, der stillede spørgsmål. Han var fuldt overbevist om A.'s første kontakt, men vidste ikke, hvordan det lå med de andre.

Med hensyn til eventuel forekomst af intelligensvæsener inden for vort solsystem mente Fry, at hvis der fandtes humanoider indenfor, havde de sandsynligvis specielle foranstaltninger på tilsvarende måde, som vi påtænker at bygge baser på Månen.

Han vidste ikke, om UFOnauterne havde baser her på Jorden, men troede det; der var mange steder, hvor UFO'er kunne lande ubemærket. Der var intet til hinder for, at UFO'er kunne dykke ned i vore have, blot de var hermetisk tillukkede, (hvad de alligevel skulle være af hensyn til deres færd i rummet).

Der var ingen fare for UFOnauterne ved vort Van Allen-bælte, sagde Fry. Moderskibene kom aldrig nærmere end 900 miles (1440 km) fra Jorden; de små fartøjer kommer ganske vist igennem bæltes – men det gør vore astronauter jo også.

De skyformationer, man ofte ser omkring UFO'er, er opstået ved en ionisering af „mættet“ luft. Ved stærk ionisering bliver noget af udstrålingen synlig, derfor gløder UFO'er om natten. Mange af de UFO'er, Fry havde set på film, syntes at bevæge sig om en lodret akse – som radar.

De små rekognosceringsfartøjer blev drevet frem af elektrisk kraft – en strøm af elektroner, opladede partikler i stratosfæren. En samvirken mellem et magnetisk felt og et elektrisk felt vinkleret på hinanden frembragte en induktion. Dette var stort set, hvad vi fik oplyst om fremdriften.

Kemiske reaktioner foregår stort set på samme måde overalt, og formentlig knyttes de samme organiske forbindelser. Fry mente derfor, at mennesket var universelt, på alle planeter, der har samme forhold som vor Jord. På spørgsmålet om de „små mænds“ eventuelle eksistens svarede Fry, at han ikke kunne se, hvorfor de ikke skulle findes – og også grønne, for den sags skyld.

Daniel Fry benyttede en hel del af tiden efter pausen til at fortælle om raketter – mange af tilhørerne mente alt for megen tid.

IOKj.

Medlemsorientering

Under denne overskrift bringes i hvert nummer en kort omtale af aktuelt stof, der har til formål at oplyse SUFOI's medlemmer om organisationens arbejde.

SKRIV TIL SUFOI!

Der er igen til denne gang kommet mange breve og forespørgsler. Så vidt det er muligt, vil jeg søge at besvare alle brevene direkte, men skulle der dukke spørgsmål op af generel interesse, vil jeg kort nævne emnerne her. – Skulle De ligge inde med et eller andet spørgsmål, som vedrører SUFOI eller sagen i almindelighed, er De særdeles velkommen til at skrive til mig i P.R.-afdelingen (adressen side 2). Især hører vi gerne om eventuelle emner, vi bør tage op; ligger De inde med forslag, som vi måske kunne have glæde af at kende, må De heller ikke holde Dem tilbage!

„BIBLIOTEKS-GALLUP“

I sidste nummer af UFO-NYT opfordrede jeg Dem til at hjælpe os med en lille „biblioteks-gallup“. Der var da også mange, som skrev til os for at hjælpe med, og de fik alle tilsendt standard-skemaer til udfyldelse. Vi fik ved denne lejlighed igen bekræftet, at UFO-interessen på de danske biblioteker er i tiltagen! I gennemsnit har hvert bibliotek, vi har besøgt, haft 4–5 bøger om emnet; langt hovedparten heraf var dog ikke på dansk. Det glædede os også at se, at 2/3 af bibliotekerne havde én eller flere af SUFOI's bøger stående på hylderne. (Det drejede sig især om „UFO'er – det største videnskabelige problem?“ og „UFO-orientering“. Det er ret betegnende for situationen, at Københavns Hovedbibliotek for nylig bestilte 88 (!) eksemplarer af „UFO-Orientering“ til brug på filialbibliotekerne. (Skynd Dem inden den bliver udsolgt!). – Jeg vil hermed sige tak til de mange mennesker, som har hjulpet os med undersøgelsen. Desværre fik vi aldrig et rigtigt indtryk af, hvad bibliotekerne rummede i Vestjylland, på Midt-, Vest- og Sydsjælland samt i Odense. Skulle der være nogle læsere, som har tid til at besøge et af bibliotekerne disse steder, så giv os lige besked om det; vi sender så et standard-skema. – Tak.

EKSPEDITIONEN

Det er vores indtryk, at mange blander Regnskabsafdelingens og Ekspeditionens funktioner sammen. Flere breve har tydet på det. Samtidig

har man fra Ekspeditionens side bedt mig kort at ridse arbejdsgangen op. – Når der foretages en bestilling på UFO-NYT, bøgerne eller mærkaterne, så sker det ved, at man indbetaler det pågældende beløb pr. giro til Regnskabskontoret. (Adressen side 2). Samtidig skriver man bag på modtagerkuponen, hvad man ønsker tilsendt. Postvæsenet sender så pengene til Regnskabskontoret, og modtagerkuponen til Ekspeditionen, hvorfra det bestilte materiale afsendes. Der er efterhånden mange, der har ringet til G. Weichardt for at foretage bestillinger ad denne vej. Det korrekte er altså, at man sender det givne beløb (pr. giro), og så lader sagen gå sin gang. Er der imidlertid noget, De ønsker at tale med SUFOI om, hvad angår bestillinger eller forsendelser, så husk at henvende Dem direkte til *Ekspeditionen* (Adresse og telefonnr. på side 2).

REKLAMEMATERIALERNE

I Forretningsudvalget har man drøftet virkningerne af vore foreløbige reklamefremstød for UFO-NYT og vore bøger. En annonce, der blev bragt i Berlingske Tidende en søndag i august, har først kunnet bedømmes nu. Det blev til ca. 15 abonnenter på UFO-NYT, hvilket er omtrent, hvad vi havde regnet med. I Svendborg-Posten har der gennem hele efteråret været en løbende annonce for bladet, så der er også kommet nye medlemmer derfra. UFO-MÆRKATERNE (se annoncen herfor i UFO-NYT nr. 4, 1970) har vist sig at være meget populære hos SUFOI's medlemmer, og salget er gået fint. De fremtræder elegant på kuverter og forsendelser, og har man fantasien med sig, er der uanede muligheder for deres anvendelse. De kan være med til at skabe debat omkring UFO'erne ved regelmæssigt at benytte mærkaterne på Deres post! –

I sidste nummer af UFO-NYT var der indlagt et eksemplar af vores nye UFO-FOLDER. Det var således meningen, at De skulle lade den gå videre til en af Deres bekendte. Mange af læserne må have fulgt opfordringen, for i den efterfølgende tid kom der mange bestillinger ind fra alle egne af landet. Skulle De kunne bruge flere foldere, kan De blot *rekvirere dem gratis* hos Ekspeditionen. – Giv Deres venner og bekendte denne lille pjece og vis dem samtidig UFO-NYT. – Vi har fra P. R.-afdelingen tilladt os at sende et mindre antal af disse pjecer til nogle af vore medlemmer i Nordjylland samt på Bornholm. Da UFO-NYT desværre har meget få abonnenter i disse områder, håber vi, at der vil komme noget ud af denne lille aktion. – Endelig har Forret-

ningsudvalget diskuteret muligheden for plakater og UFO-emblemmer, og der kan nok ventes et resultat indenfor de næste par måneder.

FORRETNINGSUDVALGET

Jeg plejer ganske kort at fortælle om de ting, udvalget har beskæftiget sig med i de forløbne måneder. Til evt. nye abonnenter kan jeg lige gentage, at det er Forretningsudvalgets opgave at varetage den daglige ledelse af SUFOI. Udvalget har i de forløbne to måneder beskæftiget sig med følgende ting:

- Mulighederne for at sælge vore bøger hurtigere, så der kan blive frigjort penge til nye bogfremstillinger. – Større abonnentstal på UFO-NYT. Herunder mulighederne for at få bladet solgt gennem visse kiosker. – Mere rationel tilrettelæggelse af arbejdet i de forskellige afdelinger. – Godkendelse af reklameforslag fra P.R.-afdelingen. – Udvidelse af medarbejderstaben i SUFOI. – Forslag og kommentarer til UFO-NYT. – Øget kontakt med medlemmerne. – Foredrag!

OFFENTLIGT UFO-FOREDRAG I KØBENHAVN

Som annonceret andetsteds i bladet, så afholdes der et stort offentligt foredragsarrangement i København fredag den 8. januar 1971 kl. 19.45; foredraget har været under planlægning i P.R.-afdelingen gennem det sidste halve år, og vi håber meget, at SUFOI's medlemmer vil slutte op om arrangementet. Entreen på 5 kr. gælder for alle, altså også for medlemmerne. – Aftenen vil forme sig på den måde, at SUFOI's leder, Erling Jensen, vil tale om, hvorfor vi overhovedet har UFO-forskning, og hvor langt vi i dag må anse os for at være hermed. For tilhørere, der ikke før har hørt noget om emnet, vil der indledningsvis blive givet en generel orientering. – Véd de offentlige myndigheder mere, end de vil ud med? og: Hvorfor kan pressen ikke tale seriøst om emnet? ... er nogle af de ting, der vil blive berørt. – Efter foredraget vil der blive en halv times pause, hvor der vil være lejlighed til at købe forfriskninger, bøger og abonnementer på UFO-NYT. Samtidig vil vi arrangere en lille udstilling, som skulle illustrere SUFOI's forskellige aktiviteter. – Der vil også blive en mindre fremvisning af avisudklip om UFO'er fra de sidste par måneder. – Derpå følger en halv times lysbilledfremvisning, og billederne vil være særlig udvalgte til denne aften. Aftenen afsluttes med spørgsmål til Erling Jensen.

- Vi har gjort, hvad vi kunne for at skabe et godt arrangement, og det er nu op til vore medlemmer i det Storkøbenhavnske område at invi-

tere sig selv, venner og bekendte til denne aften. I pausen vil De kunne træffe Forretningsudvalgets medlemmer, dersom De skulle have noget på hjerte.

PRESSE OG RAPPORTER

I den senere tid har P.R.-afdelingen – når der har været interessante observationer – udsendt pressemeddelelser til distriktsbladene i de pågældende områder. Denne fremgangsmåde, der har været benyttet i en halv snes tilfælde, har hver gang givet overraskende positive resultater.

I sidste nummer af UFO-NYT omtaltes „Kagerup-observationen“ (side 210). Der blev her nævnt 5 rapporter, der indbyrdes bekræftede hinanden. Vi fik kendskab til den første ved at et københavnsk dagblad ringede til os herom (de ville ikke selv have noget med sagen at gøre). Vi fik således en god rapport og besluttede at efterlyse yderligere vidner gennem pressen. I de følgende uger formelig væltede det ind med henvendelser angående SUFOI, om vi dog ikke havde et tidsskrift, om vi vidste hvor man kunne læse om emnet; og ind imellem disse henvendelser fik vi flere udmærkede gamle rapporter ind ad døren. Samtidig kom de sidste fire rapporter ind, der som nævnt bekræftede den rapport, som oprindeligt startede hele affæren! – Sådan kan det altså også gå!

NYE OMRÅDELEDERE

Som det fremgår af adresselisten side 2, så har SUFOI nu også fået en lokal repræsentant i det Sønderjyske område. Det drejer sig om hr. Kai E. Møller fra Felsted. Kai Møller var SUFOI til meget stor hjælp i den store UFO-sag fra Haderslev, hvor en politimand fortalte om sit møde med et formodet UFO. Kai E. Møller har desuden en lille studiekreds til at hjælpe sig med arbejdet, og det er vores indtryk – her i København – at gruppen arbejder meget fint.

Jeg fik lige nævnt sidste gang, at SUFOI's tidligere repræsentant på Fyn, hr. Martin Thygesen, desværre ikke mere havde tid til dette job, da arbejdet i filosoficentret „Solvognen“ i Odense beslaglagde en stor del af hans tid. I stedet er SUFOI's repræsentation videregivet til hr. Ole Knudsen i Svendborg. Ole Knudsen har gennem mange år været aktiv indenfor UFO-området, og han har også ledet studiekredse i emnet. Det må også tillægges ham samt Frank Lerbæk (fra samme by), at Svendborg i dag er det sted, hvor SUFOI har flest medlemmer pr. indbyggere!

Det er meningen med en „områdeleder“, at han (eller hun) skal kunne repræsentere SUFOI på stedet, medvirke ved optagelse af rapporter, hjælpe med til lokale annoncefremstød, og i det hele taget udbrede kendskabet til UFO-sagen i sit område. Ved ordet „område“ forstår vi den inddeling, som postvæsenet har opdelt landet i. Da alle postnumre på og lige omkring Fyn begynder med et 5-tal, kaldes området eksempelvis for „nr. 5“. Inddelingen er ikke altid lige smidig, men den indeholder visse praktiske aspekter.

KONTAKT MED UDLANDET

Som nævnt i UFO-NYT nr. 4, så har SUFOI for tiden kontakt med tilsvarende organisationer i udlandet for at høre, hvordan det står til med antallet af indkomne rapporter. Der kommer stadig svar ind fra alle egne af kloden, og når vi mener at have et resultat, vil det blive offentliggjort her i bladet. – I sidste måned oversatte vi UFO-NYT's artikler om „Maarup-sagen“ fra Haderslev til engelsk og sendte dem ud til vores udenlandske kontakter. Samtidig ville vi gerne høre andres meninger om de ejendommelige billeder (se næstsidste side i UFO-NYT nr. 5/1970).

Peter A. Hansen (P.R.-afdelingen)

— — —

Skulle De have kommentarer til noget af ovenstående, bedes De skrive til P.R.-afdelingen (adressen side 2). Brev med spørgsmål vil blive besvaret direkte. Har De som nævnt forslag, som De gerne vil have behandlet af Forretningsudvalget, hører vi gerne herom.

*

Til UFO-interesserede i Bramming og omegn!

Et af SUFOI's medlemmer i Bramming i Jylland har bedt os om at viderebringe denne opfordring til UFO-interesserede i omegnen:

— „Da De er abonnent på UFO-NYT formoder jeg, at De nærer ønske om at vide mere om UFO-sagen, om at udveksle synspunkter med andre UFO-interesserede m. m. – kort sagt: at De ønsker at være med til at danne en gruppe her på egnen.

Hvis det skulle have Deres interesse, kan De henvende Dem til: Villi Skov, Østergade 7, 6740 Bramming; tlf. (05) 17 30 95. —“

KORT FOR „NORDPOLEN“

– Søndag den 1. nov. bragte dagbladet AK-TUET en mindre artikel, der meddelte, at planeten Jorden skulle være hul samt have en gigantisk „nedkørsel“, hvor vi ellers troede, at nordpolsisen befandt sig!

„Flying Saucers“ redaktør, Ray Palmer, kædede blandt meget andet vrøvl sin historie sammen med det noget alvorligere problem „flyvende tallerkener“, og han hævder således, at UFO'erne kommer fra en subterran civilisation!! Ray Palmer ledsagede sine skrivelser med nogle satellit-fotos af polarområdet, der ganske rigtigt udviste nogle mørke, cirkulære felter dér, hvor Robert Peary mente at have plantet det amerikanske flag for 61 år siden!

De to satellit-fotos viser ganske rigtigt et mørkt cirkelfelt på polens plads, men skivernes diameter varierer en del. Da billederne er taget henholdsvis den 6.1. 67 og den 23.11 68, må der have hersket „vintertilstande“ deroppe, med deraf følgende permanent mørke over de nordligste breddegrader. ESSA-satellitterne, der befandt sig over området, fotograferede kun Jorden i én retning i forhold til Solen. Det store runde billede er så stykket sammen af talrige fotografier. Hvert billede har da vist polområdet mørkt, idet der som antydning er konstant mørke på denne del af kloden i vintertide. Forskellen i diameter på de mørke felter skyldes forskellen i tid på året. Var fotografierne tilsvarende taget om sommeren, ville „hullet“ være forsvundet, og de nordlige dele af Grønland ville atter få eksistensberettigelse!!

SUFOI gjorde Aktuelt opmærksom på disse ting i et læserbrev, og det tjener bladet til ros, at affæren omgående blev fyldigt omtalt sammen med de fatale billeder.

☆☆☆

PS: Læserne ønskes god jul fra P.R.-afdelingen.

☆☆☆

Peter A. Hansen

Mand bliver slået omkuld - og bilens forrude knuses

En yderst opsigtsvækkende norsk observation bringes af flere norske aviser, bl. a. Christiansands Tidende fra den 2. november 1970.

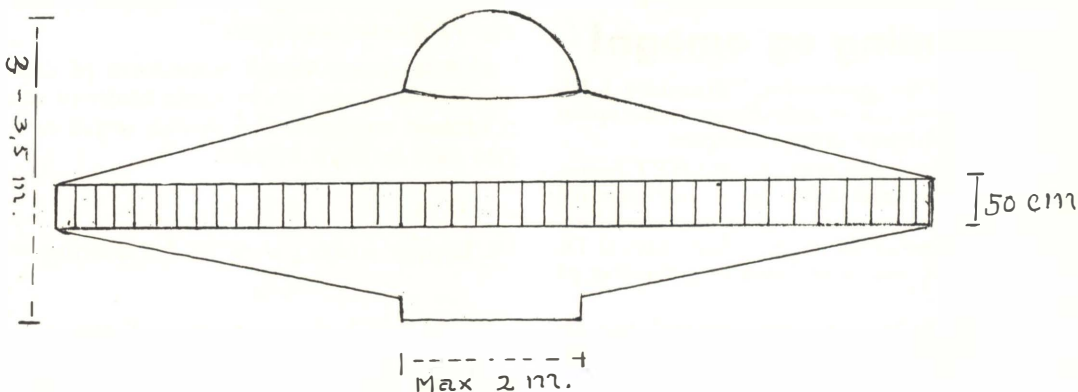
Torsdag den 29. oktober 1970 kl. 16,40 var den 35-årige Reidar Salvesen, der havde været på forretningsrejse til Stavanger, på vej hjem til Kristianssand. Han befandt sig ca. tre km øst for Helleland, og han havde tændt bilens lygter, fordi det var begyndt at blive mørkt.

„Pludselig blev jeg blændet af et lys af ufattelig styrke“, siger Salvesen. „Selv om det kun var skumring, måtte jeg standse brat op på grund af lyset, der virkede langt stærkere end en elektrisk svejseflamme. Der var ingen trafik på vejen. Straks, da jeg havde fået bilen stoppet, åbnede jeg bildøren halvt for at kigge ud.

Nu fik jeg øje på en kraftigt lysende ildkugle, som drev langsomt fremad og standsede op foran bilen, uhyggeligt nær. Det virkede, som om den kunne være ca. 20 meter i tværmål, men på grund af det stærke lys var dette vanskeligt at anslå med sikkerhed.

Jeg stod straks ud af bilen, men da jeg kom udenfor, var lyset borte. Nu så jeg en genstand, som svarede til beskrivelser, jeg har set af en „flyvende tallerken“. Den var diskosformet, lå vandret og helt stille, lidt på skrå over bilen. Højden over vejen bedømte jeg til ca. 10 meter.

Jeg var forbløffet, men tænkte straks, at det er noget vigtigt, som jeg næppe får flere chancer for at se. Derfor tog jeg noget papir og en blyant op af lommen – og begyndte at notere mine iagttagelser.

Ved at sammenligne med bilens størrelse kunne jeg nu anslå tværmålet på „maskinen“ – eller genstanden – til ca. 10 meter. På samme måde vurderede jeg højden, den befandt sig i. Genstandens tykkelse var vanskeligere at fastslå, men jeg antager, at den var fra 3 til 3,5 meter på det tykkeste sted, i centrum, og ca. 50 cm ude i periferien.

På undersiden var der en lille udbygning, ca. 2 meter i diameter. På oversiden var der en rund kuppel af tilsvarende størrelse. Tallerkenens omkreds blev markeret af et 50 cm bredt bølgebælte, der skinnede som guld. I øvrigt var genstanden af fuldstændig spejlblankt materiale med en antydning af stålblå glans. Der var hverken tegn på liv eller lyd fra objektet; jeg mærkede ingen vibrationer eller bevægelser, og jeg så ingen døre eller åbninger.

Jeg noterede mig, at jeg specielt så efter:

1. Kendetegn, bogstaver, tal eller flagmærker.
2. Indsugnings- eller udblæsningsrør.
3. Udstødningsrør.
4. Hængsler, døre eller vinduer.
5. Lugt af brændstof.
5. „Smag“, f. eks. af gasser.

Genstanden havde ingen af disse ting.

Jeg havde i ca. 50 sekunder stået lige ved den åbne bildør og gjort notater, mens jeg betragtede genstanden. Bilens motor var slået fra. Uden, at jeg mærkede nogen form for fysisk smerte eller tryk blev jeg alligevel pludselig slået halvvejs omkuld. Jeg tog for mig med højre hånd og undgik derved at falde helt. På dette tidspunkt stod genstanden fortsat ubevægelig, og jeg mærkede ikke noget vindpust. Men i det samme, jeg faldt, hørte jeg den karakteristiske lyd af at frontruden blev trykket ind. Som det er almindeligt med splintsikkert glas blev ruden formelig pulveriseret, og det meste havnede inde i bilen. Bildøren stod fortsat halvt åben.

Omtrent samtidig med, at jeg kom på benene igen, steg genstanden lynhurtigt til vejrs. I løbet af 2–3 sekunder skimtede jeg den som en en-øre. Ved et løst skøn vil jeg tippe højden til ca. 1000 meter. Nu blev den igen omgivet af et kraftigt lys og forsvandt i næste sekund.

Efter at have sundet mig lidt tog jeg for-

rudens gummiliste ud og tømte den for de sidste glassplinter. Jeg så på klokken og forstod at jeg måtte have fart på for at nå til Ueland inden lukketid. Jeg nåede Ueland præcis klokken 17 og fik fat i noget plastic til erstatning for forruden. På den måde klarede jeg at komme hjem til Kristianssand i løbet af aftenen.“

„Fik De ikke noget fysisk ubehag af oplevelsen?“ blev hr. Salvesen spurgt. „Da det hele var forbi, mærkede jeg, at jeg var „valen“ i tungen og dele af ansigtet. Det virkede nøjagtigt som efter en bedøvelse hos tandlægen. Jeg så mig selv i bakspejlet, men der var ikke noget at se, og det gik hurtigt over. Ellers har jeg nogle småskrammer på højre hånd, som jeg tog for mig med, da jeg faldt. Som De kan se, skaller huden stadig lidt.“

Jeg har aldrig tidligere været særlig optaget af UFO'er; men nu er jeg i hvert fald overbevist om, at det jeg så, ikke hørte hjemme på vor klode. Mere kan jeg ikke sige.“

„Hvordan kunne De have andsnærværelse nok til at gøre notater?“

„Det kom helt af sig selv. Men jeg fortryder nu, at jeg ikke kastede en sten mod genstanden. Jeg ville gerne have hørt, hvordan det lød, når den ramte“, slutter Salvesen.

Stavanger Aftenblad oplyser, at der – efter hvad de havde kunnet få oplyst – ikke havde været fly eller helikoptere i området over Helleland på tidspunktet for Reidar Salvesen's observation.

Efter sin observation kom Salvesen til afhøring hos politiet i Kristiansand, som den 2. november optog rapport. Sagen blev herefter oversendt til lensmanden i Helleland, i Rogaland politidistrikt, fordi det var her, begivenheden skete, oplyste politimester Eckhoff i Kristiansand. Salvesen var ikke påvirket af alkohol, da han angiveligt så UFO'et. Samme dag havde lensmand Hovland i Helleland været på stedet, som han på grund af Salvesens beskrivelse ikke havde haft svært ved at finde. Han fandt og samlede en del brudstykker fra den knuste frontrude. Han havde også været i kontakt med folk, som bor nær stedet. Ingen af disse havde bemærket noget usædvanligt på det pågældende tidspunkt. Lensmanden havde også talt med nogle liniemontører fra el-værket, som havde

været i færd med at rette liniefejl ca. 600 meter fra observationsstedet. Disse havde haft frit udsyn mod stedet, men havde ikke set noget lys. „Sagen vil blive nærmere undersøgt“, sagde lensmand Hovland.

/IOKj.

*

SIDSTE

På taget af Salvesens næsten helt nye bil er der opdaget et rundt mærke i lakken – nærmest en mat skygge i den ellers helt blanke overflade.

Denne plet er, sammen med stumper af frontruden, blevet undersøgt med geigertæller; dog uden resultat. Det forlyder, at en del af lakken fra det matte område er blevet skrabet af for – sammen med lak fra et neutralt sted på bilen – at blive underkastet en videnskabelig analyse i Oslo.

Dette er allerede sket med prøver af frontruden. Det foregik ved hjælp af gamma-spektrometri på Institutet for Atomenergi på Kjeller. Analyserapporten fortæller, at gamma-spektret for den tilsendte prøve er sammen-

lignet med gamma-spektret fra en tilsvarende mængde almindeligt glas. Niveauer af radioaktive stoffer viste sig imidlertid at være højere i kontrolmaterialet end i den „mistænkte“ prøve. Der bliver gjort opmærksom på, at alle materialer vil indeholde små mængder af naturligt radioaktive stoffer, og at man i glas kan vente at finde en del radioaktivt kalium. Proven, som blev indleveret til analyse 14 dage efter episoden, lå i tælleren i et døgn.

„Ragalds Avis“ prøver d. 7. nov. at dryppe lidt malurt i bægeret ved at fortælle, at en skoledreng „korte på tommelfingeren“ med Salvesen den pågældende dag. På spørgsmålet om, hvordan ruden var blevet knust, havde Salvesen sagt, at det var hændt uden forvarsel, helt pludseligt. „Det er sådan noget, som bare sker under uvejr“, sagde Salvesen; „havde det været fint vejr, ville dette aldrig være sket,“ siger drengen. „Han havde ikke sagt et ord, hverken om UFO'er eller mystiske lysglimt, og han virkede både rolig og afslappet,“ fremturer drengen. Salvesen siger selv, at han ikke ville fortælle om sit møde med UFO'et, da han ikke havde tid at standse for at forklare sig. – Hvordan ville DE have reageret i samme situation?

Ny sag med fysisk bevis

Den 28. februar 1970 kørte lederne af APRO, Mr. og Mrs. Lorenzen til omegnen af Phoenix, Arizona, for at undersøge en sag, hvor der muligvis er tale om efterladenskaber fra et UFO. De første oplysninger blev givet af en ven, som havde talt med sagens hovedperson.

Mr. S. (som indtil videre foretrækker at være anonym) søger efter metaller i jorden og bor i en bakket egn nær Phoenix. Nøjagtigt hvor, vil ikke blive opgivet af forskellige grunde. Hans historie lyder som følgende:

En meget varm sommernat for „fire eller fem år siden“ (året er forsøgsvis fastslået til 1965) lå Mr. S. i sengen i hytten på sin grund. Pludselig blev han forskrækket over en mærkelig lyd (mærkelig for den egn), som han kunne beskrive som lig den lyd en elektrisk transformator laver „kun højere i tonen“. (i. e. mere højfrekvent). Så kom lyset, sagde han, der oplyste hyttens indre som strålende solskin. Det var så klart, sagde han, at det gjorde ondt i øjnene, og da han lukkede dem, kunne han stadig se lyset.

„Jeg lå der forstenet af angst – det skræmte livet af mig“, fortalte han Lorenzens.

Efter omkring to minutter gik lyset ud, og den summende lyd aftog, det lød som om kilden til den drog af mod nord.

Mr. S., der følte sit mod vende tilbage, stod ud af sengen og gik udenfor. Han mønstrede landskabet og himlen, men så intet, som kunne have været ophav til lyset og den mærkelige lyd. Så gik han i seng igen.

Næste morgen, da Mr. S. stod op, kom han igen i tanke om nattens mærkelige tildragelser og han spekulerede på, hvad det (efter hans opfattelse) luftbårne objekt kunne have været for et, så han foretog en systematisk undersøgelse af hyttens umiddelbare nærhed. Han sagde, at han ikke havde nogen idé om, hvad han eventuelt ville finde, men han besluttede at se efter, om der var noget galt.

En grundig gennemgang af grunden gav kun ét udbytte: Et lille, tenformet, lysegult objekt med en klar rød stribe ned ad den ene side, ca.

2½ cm i lengden. Det lå på jorden foran hyttens veranda. Det sås overraskende tydeligt mod den stenede grounds gråbrune farve.

Indtil nu har de fremlagte oplysninger bestået udelukkende af Mr. S.'s historie. Men følgende iagttagelser blev gjort af Lorenzens:

Mr. S. bor i en midlertidig hytte på toppen af en bakke. På sine gamle dage tjener han til føden ved at søge efter metaller, og hans „opgravninger“ ses tydeligt i landskabet. Han er ikke særlig interesseret i UFO'er, har kun læst om dem af og til i magasiner og aviser. I mindst fire og muligvis fem år lå, hvad der måske kan vise sig at være en vigtig nøgle til løsningen af UFO-mysteriet, i en lille, lukket plasticæske, indtil Lorenzens ven nævnte UFO'er, hvorpå Mr. S. kom i tanke om sin oplevelse, og vennen opmuntrede ham til at lade APRO få lov til at undersøge objektet og måske lade det gennemgå en række prøver. Vennen kontaktede Lorenzens, som derefter satte sig i forbindelse med S.

Mr. S.'s hytte ligger som tidligere nævnt på en bakke. Trækker man en lige linie nord for og bagved hytten, er det nærmestliggende indenfor en afstand af 100 fod højspændingsledninger og tårne. Mod nordøst på en anden bakke indenfor 200 yards fra hytten ligger en elektrisk transformator-installation.

Endnu et punkt, der er værd at nævne er den kendsgerning, at Mr. S.'s hytte, som er mere nyttig end dekorativ, kun har én dør og ingen vinduer. Der var intet sted lyset kunne trænge ind med undtagelse af et mellemrum mellem væggen og taget, hvor en smule dagslys kan komme ind.

Omtalte objekt, som nu er ved at blive undersøgt af kvalificerede forskere i APRO's stab, er måske og måske ikke af vigtighed, men der er endnu et interessant punkt:

Mellem det tidspunkt, Mr. S. lagde objektet i æsken og næste gang han undersøgte det, havde det forandret sig. Det var blevet svagt hvidligt-elfenbensfarvet, den klare, røde stribe havde fået en dyb, mørkegul kulør og objektets ene ende havde smeltet plasticen og hang fast i den. Da man fjernede det, gik en del af den hvide overflade i stykker og afslørede noget, der på et sted ligner en metalkærne eller -tråd.

Dette er beretningen, som „hører sammen med“ genstanden, der nu er i APRO's besiddelse. Ydeligere enkeltheder vil blive bragt i et senere nummer af UFO-NYT.

The APRO Bulletin, jan.-feb. 1970. /BK.

Mysterier på den russiske himmel

Et langt radiogram ble mottatt på kontoret til magasinet Smena, som jeg har skrevet endel UFO artikler for. Det ble sendt av førstestyrmann Bazhazhin på vegne av mannskapet på Sovjetskipet Izhevsk.

Den 2. august 1967 kl. 23,30 Moskva tid ble mannskapet vitne til et uvanlig fenomen da skipet krysset Norskehavet i vestlig retning.

Radiogrammet lød:

„Det var tre av oss i kahytten – kaptein Markov, maskinsjef Ivanov og meg. Vakhavende navigatør, Sysoyev, rapporterte et merkelig syn på himmelen. Vi sprang opp på broen og så et kuleformet hvitt legeme som beveget seg sydover.

Noen minutter senere så vi en kraftig lysning høyt på himmelen. I løpet av noen sekunder raste dette fra vest til øst, idet den ble meget større. Fluktens vinkel med jorden var 45 grader. Plutselig stoppet den i en sky i regnbuens farger (gult dominerende) og begynte å sprute gnister til den var omgitt av en hvit sky.

Den kuleformede skyen begav seg så på vei sydover. Prosedyren ble gjentatt 4 ganger. Den femte og siste gang endret fenomenet seg. Den stoppet midtveis, veltet rundt og antok formen av et egg med den tykkeste enden opp. Derpå kom et kraftig glimt fra den laveste delen og „egget“ bleknet, omgav seg med en hvit tåke og beveget seg sydover med sin hvite hale“.

Denne himmelske aktivitet holdt på i en time og forsvandt derpå som om det løste seg opp...

Ikke bare en, men flere rapporter kom fra

astronomer ved den astrofysiske fjellstasjon til USSR's vitenskapsakademi knapt 20 km fra Kislovodsk.

I juli 1967 mottok stasjonen flere brev fra lokale aviser som rapporterte en merkelig rødaktig halvmåne som fløy over himmelen kl. 21,20 den 17. juli.

Tidlig på morgenen den 18. juli 1967 la astronomen H. I. Potter, som holdt på med en måneobservasjon ved fjellstasjonen, merke til en underlig formasjon mot en klar stjernehimmel kl. 02,50 Moskva tid. En hvit sky viste seg i nordøst i en høyde av 20 grader. Diameteren var det dobbelte av Månens, men den ene ende var ikke på langt nær så lys.

Skyen hadde en tykk melkehvit farge med en rosa kjerne som var meget tydelig i den nordre ende. Skyen vokste og ble blekere. Noen minutter senere løste skyen seg fullstendig opp mens den rosa kjernen stadig var synlig.

Mot morgenen mistet den konturene og forsvandt. Det ble tatt fotografier av forløpet.

Den 8. august 1967 kl. 20,40 observerte astronomen Anatoli Sazanov fra den samme fjellstasjon et uvanlig flygende objekt. Det var

formet som en asymmetrisk halvmåne med den konvekse side mot bevegelsesretningen. Smale, svakt lysende bånd som lignet kondensstripene fra et jettfly fulgte bak halvmånens horn. Diameteren var $\frac{2}{3}$ af Månens og ikke så lys. Objektet var gult med en rødaktig tone og fløy horisontalt på nordhimmelen fra vest mot øst ca. 20 grader over horisonten. Den dekket avstanden fra Store Bjørn til Casiopeia på et halvt minutt. En klar stjerne av første størrelse beveget seg med konstant avstand til halvmånen og foran denne.

Som den fjernet seg fra observatørene svant halvmånen inn, forandret seg til en liten skive og forsvant så plutselig. Det mystiske objektet ble sett av 10 av stasjonens vitenskapelige funksjonærer. Det ble også observert i Kislovodsk. I henhold til Sazanov måtte halvmånen være ca. 20 km borte og den måtte være ca. 150 meter lang.

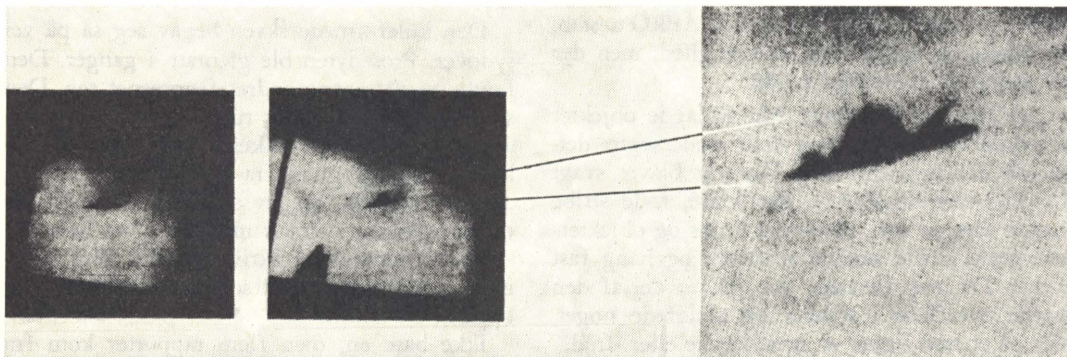
Dette er et utdrag av „Sovjetrusland i dag“ skrevet av Dr. Felix Zigel ved Moskva luftfartsinstitutt. Tittelen er „Jo, det finnes flygende tallerkener! sier Russland“.

„Canadian UFO Report“ nr. 7, 70. /PLH.

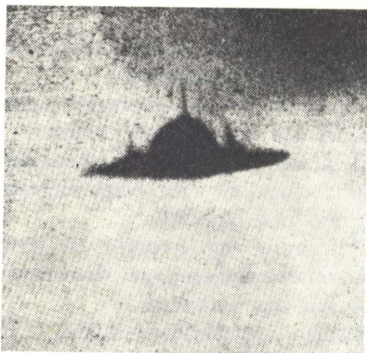
UFO over Paris

Disse to usædvanlige fotografier er taget af en br. Chalois, der er 48 år gammel. Han er ansat ved Politi-hovedkvarteret i Paris, og han fortæller følgende om dem:

„Den 27. eller 28. juli 1965 vendte vi efter ferien tilbage til vor lejlighed, der ligger på 2.

sal (third floor). Klokken var omkring 17,30, og vejret var fint. Vores bagage lå på bordet sammen med vort kamera, et simpelt Kodak Brownie-Flash. Min søn gik over til vinduet, åbnede det og råbte så: „Far, kom og kig!“ Vi

Forstørrelse af foto nr. 1

så et usædvanligt objekt, der stod ubevægeligt på himlen over tagene på husene overfor. Jeg greb fat i kameraet og, da jeg blev klar over, at der var 3 billeder tilbage, begyndte jeg straks at fotografere genstanden. Jeg havde tid nok til at tage to billeder, men da jeg tog det tredje, forsvandt genstanden med utrolig fart.“

Hele observationen varede omkring 3–4 minutter. Genstanden så ud til at være metallisk, med en grålig metalfarve. Den stod ubevægelig, vendt mod nord-nord-øst, ca. 19 grader azimuth og i en vinkelhøjde på 35 grader over horisonten. Herefter bevægede den sig ganske lidt mod nord med en langsomt roterende bevægelse fra venstre mod højre, foretog en hel omkredsning om sig selv og hældede over mod venstre. I dette øjeblik blev det andet billede, som viser denne stilling, taget. Kort efter forsvandt UFO'et.

Objektet var lydløst under hele observationen. „Sporen“ (eller finnen) der ses på det andet billede, kom til syne under objektets rotation. På samme billede kan ses en skorsten og noget af en TV-antenne.

Det er ikke muligt, udfra de foreliggende data, at fastlægge afstanden til fartøjet nøjagtigt, men formentlig ville de lodrette enkeltheder ikke være synlige over en afstand på mere end 500 meter. Ved en afstand på 400 meter ville fartøjets diameter være ca. 50 meter. Dets højde over jorden er blevet beregnet til 390 meter.

Sammenfatning af en rapport i „Lumières dans la Nuit“, april 1970.

Spacelink, juni 1970. /IOKj.

Nu, hvor „DEN BLÅ BOG“ er brændt på bålet...

Denne lille beretning illustrerer den store forvirring, der er fulgt efter „Blue Book“-projektets nedlæggelse.

Politifolk ser UFO - men kan ikke rapportere det!

Hvis Richmond-området i Virginia, USA, nogen sinde bliver udsat for invasion fra rummet, får de det virkelig hårdt. For tilsyneladende er der ikke nogen, der kan rapportere en sådan katastrofe til.

Denne muligvis foruroligende opdagelse blev gjort, da 3 Richmond-politifolk tidligt i går morges (5.12.69) havde UFO-observationer og en journalist derefter søgte at videregive deres rapporter til en eller anden forsvars-myndighed.

Færdselsbetjenten W. W. Tanner befandt sig ved Boulevard/Grove Avenue, W. E. Shannon ved Forest Hill Avenue/Westover Hills Boulevard, og D.S. Swank ved Belvedere Street/Grace Street.

Ca. kl. 5,45 så de alle nogle usædvanlige lys på himlen. Et lys bevægede sig langsomt over himlen, et andet bevægede sig dobbelt så hurtigt som det første, rapporterede betjentene til stationen.

„Det var ikke nogen stjerne“, sagde Tanner, som fortalte, at det første objekt bevægede sig „meget, meget langsomt fra sydøst til nordvest.

Det lignede en stjerne, men det bevægede sig og standsede op skiftevis. Det var hverken rødt eller blå – kun hvidt“. (Altså ikke et fly, mener han vel. o. a.)

Mens Tanner talte med en journalist i radio-telefonen, brød Shannon ophidset ind for at rapportere: „Nu går det sydpå. Det har virkelig fart på“.

Federal Aviation Administration ved Byrd lufthavnen sagde, at de ikke registrerede noget på deres radar, men, tilføjede de, deres apparatur var indstillet på at registrere lavtflyvende genstande snarere end højtflyvende UFO'er.

FAA foreslog, at rapporterne – el. anmodninger om oplysninger (vedr. UFO'erne) – blev afgivet på telefonnummeret 649-3611. Det viste sig at være nummeret på Forbundsregeringskontoret nede i Richmond. En telefondame hér blev lidt paf, da hun blev spurgt, hvordan man skulle forholde sig ved afgivelse af rapporter om UFO'er. Hun henviste os til militærets efterretningsvæsen.

„Det kan ikke være os“, sagde militærets efterretningsvæsen. „Det eneste kontor, jeg her kan se er anført, er flyvevåbnets“.

Vi ringede igen til FAA og spurgte, hvilket kontor vi skulle i forbindelse med. „Nummeret på vores tavle er det, vi har opgivet“, svarede FAA. Så ringede vi til flyvevåbnet.

„Nej, det er ikke vores kontor, De skal have fat i“, sagde flyvevåbnet. „Vi beskæftiger os udelukkende med rekruttering og har ikke noget som helst med dét at gøre. De kan måske prøve Washington luftforsvarets afdeling på Byrd Flyvepladsen. Nummeret er 737-0148“.

Washington luftforsvars-afdelingen kunne ikke klare det, men foreslog, at løjtnant Jones på oplysningskontoret i Fort Lee måske var den rigtige at tale med.

Løjtnant Jones sagde, at det var han ikke, og henviste os til flyvevåbnets Langley-base.

En opringning til Langley og en anmodning om at måtte tale med UFO-undersøgelses-officeren blev besvaret med et „lige et øjeblik, hr.“. Så blev vi stillet ind på en ledning, hvor vi kunne høre et „optaget“-signal.

Chesapeake and Potomac-telefonselskabet efterkontrollerede tjenstvilligt samtalen (ringede op for os), og telefonvagten på basen stillede

os nu, efter nogen tøven, om til noget, der syntes at være flyvebasens 4500. gruppes kommandopost.

„Er det en ny rapport?“, spurgte man os.

„Det ved jeg sandelig ikke. Måske er der andre, der har meldt om disse her før“, svarede vi.

Så blev vi henvist til en kaptajn Mitchell, chef for informationskontoret.

I 2 timer fik vi kun „optaget“-signal, hver gang vi drejede det opgivne nummer.

I mellemtiden havde FAA-styrkens kontor for special-undersøgelser fået bemyndigelse til at modtage sådanne rapporter.

En opringning om, hvorvidt de havde hørt noget om observationerne, gav dette svar: „Kun, hvad jeg har læst i aviserne“.

En talsmand fra kontoret sagde, at hans enhed ikke var direkte beskæftiget med observationerne. Senere ringede han op og fortalte os, at seniorchefen på flyvevåbnets station i Fort Lee var manden, vi skulle have fat i.

Tidligt i går aftes bar vore forsøg på at komme igennem til kapt. Mitchell's kontor, frugt.

„Kaptajn Mitchell er gået, og jeg står lige og skal til at gå“, fik vi at vide.

„Er det hér, man normalt skulle kunne få oplysninger om UFO'er?“

Svaret lød: „Det er jeg ikke blevet spurgt om før. Hvis der viste sig noget, ville vi formentlig have nogle oplysninger om det“.

„Times-Dispatch“, Richmond. 6. dec. 69.
via Lou Farish til Skylook, marts 70. /IOKj.

— — —

KOMMENTAR: Ak ja, nu piber de, nogle af demovre i Staterne; men de har i virkeligheden været forvante, at de har haft en officiel instans, Blue Book, hvortil de har kunnet sende deres rapporter. Hvordan Blue Book så har modtaget og „behandlet“ disse rapporter, er en ganske anden sag (– der blandt andet omtales i den nu udsolgte „UFO'er – det største videnskabelige problem i vor tid?“ af Dr. James E. McDonald). Her i Danmark har Forsvarets Forskningsråd (som omtalt i UFO-NYT nr. 5, side 173) ikke ment det nødvendigt at foretage UFO-undersøgelser – da „det havde vist sig, at de havde en naturlig forklaring!“ Det er sand forskerånd, hvad behager?

Men rent bortset fra det, så har det end ikke været almindelig kendt, om Forsvarets Forskningsråd overhovedet ville modtage rapporter om danske observationer. Vi kan såmænd også lige så godt glæde os over, at en mængde observatorer er blevet sparet for infantile, „naturlige forklaringer“.

Der er det positive ved Blue Books nedlæggelse, at en del amerikanere, bl. a. journalisten ved „Times-Dispatch“ nu ikke længere kan lulle sig i søvn med den naive tro, at UFO-rapporterne er i sikre og kompetente hænder.

IOKj.

Den flyvende »urne« fra Montélimar

Den 14. marts 1969 henimod kl. 8 om aftenen havde grusgravejer M. Manselon fra Malataverne ved Montélimar i Drôme distriktet i Sydfrankrig en usædvanlig oplevelse. Denne aften så han et urneformet objekt på ca. halvanden meter svæve over sin grusgrav. Det var kun omkring otte meter fra ham, ca. halvanden meter bredt og to meter højt med to antennelignende udvækster på den øvre rand, der i modsætning til underdelens skarpt afgrænsede form forekom udflydende, fordi et kraftigt lys udgik fra de to antenner.

M. Manselon ville nærme sig objektet, men pludselig følte han sig ude af stand til at røre sig. Han kunne ikke engang kalde nogen til. Han så dog nøje til og iagttog, at det derfra kommende lys pulserede ret hurtigt. Der var ikke en lyd at høre, og han følte heller ingen prikken, som der er berettet om i lignende tilfælde.

Da objektet begyndte at stige, først meget langsomt derefter stadig hurtigere, mærkede M.

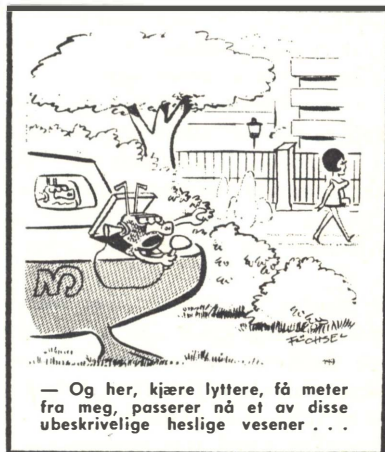
Manselon, hvordan lammelsen veg fra ham, og han igen kunne bevæge sig frit. Da objektet var ca. 10 m over jorden, forsvandt det ganske pludseligt for hans øjne „som når man slukker et lys“. Nu først blev han grebet af panik, og han begyndte at ryste og kaldte på en af sine mænd, der havde opholdt sig i grusgravens skur.

Ved gennemgang af sagen, foretaget af M. Guéricault, medarbejder ved tidsskriftet „Lumières dans la Nuit“, der offentliggjorde denne beretning, fandtes ingen spor på jorden, men en mejemaskine ca. 65 m fra landingsstedet var stærkt magnetiseret. Samme dag udviste også M. Manselons hund en ejendommelig opførsel. Ikke på det sted, hvor objektet havde svævet, men på en plet bagved mejemaskinen løb den i ca. fem minutter rundt og rundt i en kreds på omkring fire meter i diameter, men kun den dag, aldrig senere.

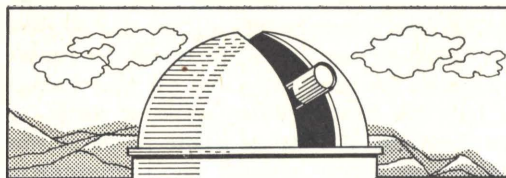
En hel række andre personer fra denne egn bevidnede, at de ligeledes havde set dette mærkelige UFO, og fem dage senere oplevede man 8 km syd for Malataverne en lignende observation af en lodret, orangefarvet cylinder, der svævede i luften, mens det så ud til at udstøde flammer nedefter.

„Flying Saucer Review“, 11.12.69.

UFO-Nachrichten, maj 1970. /BK.

— Og her, kjære lyttere, få meter fra mig, passerer nå et af disse ubeskrivelige hestlige vesener . . .

Russerne prøver at klarlægge menneskets præcise rolle i rummet

Sovjets program for grundlæggende biomedicinsk forskning i rummet, understreget af Soyuz 9 turen fornylig, er rettet mod at definere netop den rolle mennesket vil komme til at spille i den fremtidige rumforskning, ifølge russiske videnskabsmænd.

Resultaterne af Soyuz 9 og kommende Soyuz-ture vil blive bestemmende faktorer i udformningen af den planlagte russiske bemandede rumplatform (MOP). Mstislav V. Keldysh, præsident for det russiske Videnskabernes Akademi, bebudede, at en sådan platform ville være klar til opsendelse omkring 1975.

Flere detaljer vedrørende Soyuz 9 turen blev fornylig diskuteret i Moskva af Keldysh, den russiske rummedicinske specialist Oleg G. Gazenko og Soyuz 9 kosmonauterne Andrian G. Nikolayev og Vitali I. Sevastyanov.

VIGTIGT EKSPERIMENT

Sevastyanov, som var med som flyvetekniker, fortalte, at et vigtigt eksperiment på turen bestod i at bruge kosmonauten som transmissionsapparat i rumskibets kontrolsystem. Modeller af forskellige kontrolfunktioner, som skulle udføres af kosmonauten som svar på instrumenternes anmodninger, var opmaganiseret i et lignende apparat om bord i rumskibet. Menneskets udførelse blev sammenlignet med maskinens.

Eksperimentet, ét ud af en lang række, som endnu ikke er færdiggjort, går ud på præcis at klarlægge, hvilke funktioner, der bedst udføres af et menneske, og hvilke man hellere skulle overlade til automatisk apparatur.

„At fastslå et menneskes transmissions-funk-

tion som en grundlæggende komponent i kontrolsystemet“, således beskrev Sevastyanov eksperimentet.

Et instrument, kaldet en „vertikal“, blev brugt under turen i forbindelse med prøverne. Det består af en skive med en sprække placeret foran en lyskilde. Skiven kan drejes rundt i alle retninger og stoppes ved hjælp af en kontrollknap.

I eksperimenter på Jorden fandt russiske videnskabsmænd ud af, at et siddende eller stående menneske kunne få skiven til at standse med sprækken i lodret stilling uden vanskeligheder. Liggende på siden finder han arbejdet sværere; man registrerede gennemsnitsfejl på 15 grader, sagde videnskabsmændene.

I rummet fandt de russiske videnskabsmænd, at anbringelse i lodret stilling kun er mulig, når kosmonauten er fastspændt til sit leje. Når han flyder frit, kan han ikke orientere sprækken mod en bestemt position.

I et andet eksperiment udført på Soyuz 9 anmodede man et medlem af besætningen om at spore en bane af bevægelige oscilloskop-signaler. Deres sværhedsgrad rakte fra sinuskurver til uforudsigelige støjsignaler.

Russerne har ved disse prøver, som blev gentaget under flere stadier på turen, fundet ud af, at koordinationen af besætningsmedlemmernes bevægelser forringes kraftigt ved opsendelsen, men den vender gradvis tilbage. Til sidst nærmer man sig præstationerne på Jorden, ifølge russerne, men man når den ikke helt.

Boris Yegorov, en russisk rummediciner, som var med i Voskhod 1 i oktober 1964, sagde, at for ture, der varer længere end en måned, kan det være nyttigt at bruge en kombination af sti-

mulanser og atmosfæreforandringer for at vedligeholde besætningsmedlemmernes præstationer.

Yegorov sagde, at tidligere planer, der tillod hyppig udskiftning af besætninger på faste rumstationer, er opgivet i lyset af de sidste opdagelser. Det kan bedre betale sig, sagde han, at arbejde med den naturlige tendens legemet har til at vænne sig til vægtløshed.

Særlige fremgangsmåder vil være nødvendige, før en besætning kan vende tilbage til Jorden efter en lang periode i rummet, sagde Yegorov. De vil indbefatte øvelser og stimulanser for at forberede organismen til 1 g tilstande. Kunstig gravitet blev affærdiget af Yegorov som „ineffektivt og uøkonomisk“.

Gener efter landingen den 19. juni blev beskrevet af Soyus 9 kosmonauterne. Nikolayev sagde i Moskva „Ærlig talt, så forudså vi ikke, at vi efter landingen ville blive plaget af vanskeligheder med at vænne os til tilstandene på Jorden eller som videnskaben kalder det, gentilpasning.“

Nikolayev sagde, at det var vanskeligt at rejse sig op fra lejet i rumskibet efter landingen. „Vore kammerater fra lægeholdet måtte hjælpe os ud af rumskibet efter at lugen var åbnet“, sagde han. „Efter 19 dages vægtløshed . . . havde man nøjagtigt den samme følelse, som når man sad i en centrifuge under en moderat g-påvirkning.“

Han beskrev følelsen som tilnærmelsesvis lig med 2 g eller muligvis mere den første dag. „Følelsen tog gradvist af og var forsvundet fuldstændig den femte eller sjette dag,“ meddelte Nikolayev.

Gazenko sagde, at statiske og dynamiske prøver, udført på kosmonauterne under deres 10-dages karantæne gav bevis for, at „tunghed“ i hoved og lemmer stadig var til stede efter 10 dage, men ikke særlig udtalt.

GENTILPASNINGS-PERIODE

Til alle praktiske formål kunne kosmonauterne betragtes som fysiologisk normale 10 dage efter deres tilbagekomst, sagde Gazenko. Tidligere havde Gazenko fortalt amerikanske videnskabsmænd, at en 10-dages gentilpasnings-

periode var vedtaget på grundlag af tidligere eksperimenter, og at nøjagtige detaljer af gentilpasnings-processen var af største interesse.

RUMTEKNOLOGI

Lettere Apollo-landingssted udpeget

Apollo 14's landingssted i Fra Mauro giver færre vanskeligheder end det oprindeligt planlagte mål i Littrow-regionen.

Kaptajnen på Apollo 14-missionen Alan B. Shepard udtaler, at det sandsynligvis vil blive lettere at sætte månesektionen ned i Fra Mauro regionen på Månen end at lande på missionens oprindelige landingssted i Littrow-regionen.

I interviews diskuterede mandskabet til Apollo 14-missionen, Shepard og astronauterne Edgar D. Mitchell og Stuart A. Roosa, deres tur, som nu er fastlagt til den 31. januar 1971.

Om landingen i Fra Mauro sagde Shepard: „Forholdene ved landingens afsluttende fase er en smule bedre ved Fra Mauro end ved Littrow. Det er vi glade for.“

En høj klippeskrænt i Littrow, som ligger oven over Månens ækvator nordøst for Fra Mauroville have tvunget Apollo 14's månemodul til at udvælge et landingsmål og derefter foretage en sidemanøvre for at ramme selve landingsstedet. „Disse forhold ved Littrow,“ sagde Shepard, „ville have gjort et indhug i vor brændstofreserve. Det var det største problem. Det ville naturligvis ikke være umuligt at komme derned, men hvis andet uforudset skete samtidig med den reducerede brændstofreserve, kunne situationen nok se noget faretruende ud.“

Mitchell, som skal være månemodulets pilot på missionen, og som vil gå ned på måneoverfladen med Shepard, sagde imidlertid, at landingsmærkerne ved Littrow ville have hjulpet ved landingen der. „Littrow er lettere at få øje på (end Fra Mauro),“ sagde han. „Jeg er kommet til at holde af Littrow-egnen; jeg har studeret den grundigt.“

Mandskabet var endnu ikke gået i gang med den detaljerede landingstræning, da NASA bestemte sig til at gøre den mislykkede Apollo 13-mission om og lande i Fra Mauro. Mitchell udtalte, at han og Shepard håber at lande i det samme område, der havde været udset til astronauterne James Lovell og Fred Haise under Apollo 13. „På den måde,“ sagde han, „kan vi gøre det arbejde, de skulle have gjort, og spare hele den planlægning.“

Aktiviteterne på måneoverfladen for de to missioner er stort set den samme, skønt eksperimenterne er ændret en del. F. eks. vil Mitchell ikke forsøge at få en dyb boreprøve, som Haise skulle have haft ved brug af et pneumatisk bor. Men han vil foretage et seismisk eksperiment, som ikke var planlagt til Apollo 13. Han beskrev eksperimentet som et „stødapparat“, der vil udvikle serier af seismiske chok til videre udforskning af Månens karakteristiske stødforplantning. Eksperimentet udføres ved, at man affyrer en serie på 21 eksplosive granater eller detonatorer, der „støder“ en metalplade mod måneoverfladen.

Roosa, som vil flyve kommando-sektionen alene, mens Shepard og Mitchell er nede på måneoverfladen, siger, at han mener Apollo er et bedre rumskib nu, da konstruktionsfejlen i servicesektionens kryogeniske iltsystem er rettet. „Jeg ville have ønsket, at ændringen ikke tog så lang tid,“ sagde han, „men jeg er lige så interesseret som alle andre i, at det er i orden før vi tager afsted.“

Roosa sagde, at han i høj grad ville koncentrere sig om fotografering af landingsmærker i sin ensomme periode. Han vil tage en tredie film med et luftfotograferingskamera, indrettet til kortlægning af fremtidige landingspladser for Apollo. Kameraet, som skulle have været brugt for første gang i Apollo 13, har en mekanisme i sig, der opvejer bevægelsen, så det kan tage nøjagtige billeder.

Studier af kosmiske stråler rapporteret af forudgående astronautbesætninger som opfattede lysglimt, vil blive udført af Roosa, for eventuelt at finde ud af, om Månen danner skjold mod de fremmede stråler. Han vil også studere Jorden ved solopgang på Månen, for at se, om solvinden frembringer en „bovbølge“ under vis-

se lysbetingelser. „Ingen regner med, at der er en bovbølge,“ sagde han. Men det vil være meget enkelt at gøre det. Hvis jeg har tid, kunne jeg tænke mig at prøve det.“

Aviation Week & Space Technology,
27. juli 1970. /BK.

Lydbølger fra Saturn 5 opsendelsen opfanget langt derfra

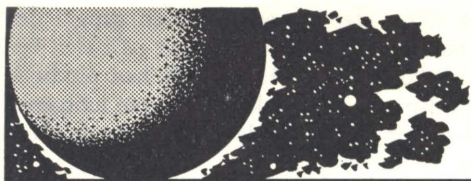
Videnskabsmænd fra NASA's rumfartscenter i Huntsville, Alabama, har udført seismiske eksperimenter, der viser, at en Saturn 5 måneraket opsendt fra Cape Kennedy, frembragte lydbølger, som blev registreret 315 km borte.

Da de satte seismografer op på en sumpet ø ud for Georgias kyst, registrerede det videnskabelige hold, hjulpet af en gruppe teknikere fra Alabamas Universiteter i Huntsville, tydelige, men langsomtgående lydbølger fra Apollo 13's opsendelse i april. De håber at gentage eksperimentet, når Apollo 14 opsendes tidligt næste år.

Eksperimentet udførtes på Skidway Island, hvor Georgias universitet har et institut for havforskning. Forskerne opstillede fire seismografer næsten i en kvadrat på en åben mark på øen, med den ene side af kvadraten parallel med en direkte synsline til affyringsstedet på Cape Kennedy.

Chokbølgerne fra løfteraketens fem motorer, som udvikler et tryk på næsten 3400 tons, bevægede sig langsommere end man havde ventet – ca. 300 meter i sekundet, en karakteristisk fart for lyd, der bevæger sig gennem atmosfæren. Når de går gennem jorden, bevæger sådanne bølger sig sædvanligvis flere gange hurtigere. De første analyser af bølgenes særegenskaber viste, at jordchok-bølgerne på en eller anden måde forenede sig med atmosfære-bølgerne og derfor blev langsommere.

Aviation Week & Space Technology,
27. juli 1970. /BK.

JORDEN RUNDT

ENGLAND:

Enorm trekantet genstand

*Rapport fra „Bolton Evening News“,
Bolton, Lancashire, d. 26. aug. 1969.*

Et mystisk flyvende objekt, der svævede i 10 sekunder over hustagene i Bolton (England) og så forsvandt i et lysglimt, blev set af en skrækslagen dame og hendes 14-årige datter.

Efter det chok var Mrs. Ann Unsworth, mor til fem, for skræmt til at falde i søvn. „Det forskrækkede mig voldsomt,“ sagde hun. „Jeg plejede at le ad folk, som sagde, at de havde set noget, men jeg ler ikke mere.“

Mrs. Unsworth og hendes datter Carol stod og så ud af deres soveværelsesvindue i mørkningen, da de bemærkede et stort, triangulært objekt. Det var omgivet af blinkende grønne lys, med ovale lys, et rødt og to grønne, der brændte i hjørnerne. „Jeg kunne ikke bedømme, hvor stor den var, men den var sandelig stor. Den var lydløs og standsede op over skorstene, som om den ville have, at nogen skulle se den,“ sagde Mrs. Unsworth.

„Der var ingen skyer. Jeg vil aldrig glemme farverne. Hvis jeg ikke havde været så bange, ville jeg have nydt at kigge på den, fordi den var så smuk.“

Mrs. Unsworth sagde, at både hun og Carol var for forskrækkede til at tale. „Mit hjerte bankede meget hurtigt, mine ben blev som gelé, og jeg kunne næsten ikke gå ned ad trappen,“ sagde hun.

Mrs. Unsworth sagde, at hun ikke brød sig om, folk skulle tro, hun var mærkelig. „Jeg vil ikke have offentlig opmærksomhed. Jeg vil bare lade mit hjerte. Vi kunne ikke få øjnene fra objektet på grund af dets blinken. Det så ud som om det ville komme hen og lande på

golfbanen nær vort hus. Ti sekunder er længe at iagttage sådan noget.“

En talsmand fra Jodrell Bank sagde, at ingen andre observationer var blevet rapporteret til dem. „Det lyder ikke som noget naturligt,“ sagde han. „Jeg kan ikke på stående fod give nogen forklaring på, hvad de så. Uforklarlige observationer er meget almindelige.“

KOMMENTAR:

I en rapport fra en forsker, som interviewede Mrs. Unsworth, findes følgende punkter: 1) Objektet bevægede sig langsomt, idet det viste nogle lys (3 grønne og adskillige røde). 2) Formen var triangulær, og det blev observeret i 10–12 sekunder. 3) Det syntes af forsvinde med et lysglimt, der bevægede sig i en stribe i den samme flyveretning. 4) Det var større end noget luftfartøj og lavede ingen støj. 5) Vejret var klart med frisk vind. 6) Ingen form var til at skelne bag lysene.

Forskeren mente, at vidnet talte sandt. Han talte med hende og hendes mand i ca. en time. Hendes mand troede fuldt og fast på hendes påstand, og han sagde, at efter hvad han vidste, havde hun hverken fantasi nok eller grund til at finde på sådan en historie, og hun led heller ikke af nogen form for hallucinationer.

Den 14. august 1967 blev der i Leeds set et triangulært objekt. (I den originale rapport blev det beskrevet som vældigt stort). Det havde et rødt lys i hvert hjørne, hvide lys langs midten, et rødt lys, der blinkede eller roterede i midten, og grønne lys foran. Det bevægede sig med det ene hjørne bagud.

Den 14. august 1968 bevægede et skinnende, triangulært objekt sig langsomt over himlen i Bruxelles. Det stod stille og målte ca. 30 cm i en armslængde. Det havde pulserende lys i

hvert hjørne, et rødt lys i det hjørne, der pegede fremad i flyverretningen. I de andre to hjørner var der grønne lys.

Isle of Wight, okt. 69. /BS.

FRANKRIG:

Flyvende skål

Besacon, Frankrig. Elisabeith, datter af hr. Bolli, henledte sin fars opmærksomhed på et lysende objekt, som bevægede sig med en hastighed som en flyvemaskine (ca. 150 km i timen) fra SØ til NØ, i en højde af ca. 20 grader over horisonten. Det var stadig dagslys, objektet var temmelig nær ved, muligvis 1,5 km væk, og det var meget kraftigt strålende. Det var ikke en flyvemaskine.

Det kom til syne fra venstre bag et træ, bevægede sig ca. 30 grader i en lige linie, stod stille i nogle sekunder, og startede pludseligt og fløj afsted i stor fart i en retning, som syntes at være vinkelret på den første. Det skiftede hverken farve eller lavede nogen støj.

Under den første del af flyvningen svingede fartøjet om sin aksel på en sådan måde, at man klart kunne se den øverste del, og observationen var mulig i ca. ét minut.

Dets diameter, der blev iagttaget i ca. 20 sekunder (2/3 af Månen) så ud til at være ca. 6 m (måske lidt mere).

Dette objekt var halvkugleformet med den krumme side nedad, dog var det hult, og dette fik det til at se ud som en skål. Det var omgivet af en krone af gult lys (der dannede en kant) og på toppen kunne ses en klar glorie, der spredtes ud og var halvgennemsigtig.

Den halvkugleformede del syntes at være af metal.

Hr. Bolli, hans kone, datter og to naboer var vidner til det.

„Lumieres dans la Nuit“. November 1968.

Isle of Wight, okt. 69. /BS.

HAWAII:

Mariner ser UFO

Hr. James Kuenzle, der nu bor i St. Louis, Missouri, rapporterede for nylig om en tallerkenformet, flyvende genstand, han havde set i

marts 1952. Han tjenstgjorde den gang i den amerikanske flåde og havde vagt på basen ved Barbers Point, Oahu, Hawaii, da han pludselig på et tidspunkt mellem kl. 3 og 4 om morgenen så et meget klart lysende objekt, der svævede knapt 50 meter oppe.

Genstanden var cirkelrund med flad bund, havde tilspidsede sider og en kuppel øverst. Hele genstanden glødede med et blå-hvidt lys; men på trods af det stærke lys var Kuenzle i stand til at se genstandens faste masse, mens den svævede ubevægeligt i ca. 3 minutter og derefter bevægede sig ud over havet med fantastisk fart. Han hørte på intet tidspunkt under observationen nogen støj fra genstanden, hvis diameter han anslog til 15–18 meter.

Andre marinere på vagt rapporterede også at have set genstanden, men fik ordre til ikke at omtale det. Kuenzle tav også på det tidspunkt. Hr. John C. Preisack, der optog denne rapport, er underdirektør ved McDonnell Planetariet i St. Louis og medlem af en UFO-gruppe sammesteds.

Skylook, marts 1970. /IOKj.

KORT FOR HOVEDET

„Avancerede civilisationer i det ydre rum kontakter måske snart Jorden via kommunikationssatellitter“, skriver *NATIONAL ENQUIRER* d. 26. oktober 1969. Artiklen fortæller om en teori, fremsat af dr. Ronald N. Bracewell, fysiker og leder af Radioastronomi-instituttet ved Stanford University, Californien. Dr. Bracewell mener, at sådanne kommunikationssatellitter formentlig stammer fra et andet solsystem og „bliver opsendt i alle mulige retninger fra „ophavs-planeten“. Undertiden får de kontakt og rapporterer tilbage via radio til „ophavs-planeten“. Til slut etablerer denne planet direkte kommunikation med den kontaktede planet“. Omend UFO'er per se ikke bliver omtalt, er det et interessant indblik i en videnskabsmands idéer om ikkejordisk liv og muligheden for, at vi bliver besøgt.

Lucius Farish i Skylook, nov. 69. /IOKj.

BOGANMELDELSER

Th. Madsen: MÅNEN – Hvad de nye billeder har fortalt os. 46 sider, ill., Kbh. 1969, kr. 18,75.

I kølvandet på de bemandede rumfærder til vor nærmeste nabo i rummet, Månen, er der udkommet en mængde litteratur om dette himmellegeme.

På dansk er der også udkommet nogle bøger om Månen, heriblandt én temmelig upåagtet, nemlig „MÅNEN – Hvad de nye billeder har fortalt os“, skrevet af dr. techn. Th. Madsen og udsendt af Behrndt Bogtryk og Offset.

En del af de i bogen fremsatte teorier er tidligere offentliggjort på dansk i tidsskriftet ORI-ON, juni 1966, og i en engelsksproget pjece i privattryk. Den foreliggende bog er trykt i kun 2.000 eksemplarer, hvoraf 1.000 eksemplarer er stillet til rådighed for boghandlerne.

Forfatteren mener, at der på Månen er mindst 3 forskellige slags runde fordybninger, der er så forskellige, at de nødvendigvis må være frembragt på tre forskellige måder.

De tre former for kratere, forfatteren beskæftiger sig med, er ringbjergene, meteoritkraterne og tragtene.

De forskellige kraterformer gennemgås, og forfatteren gør rede for, hvorledes disse kratere er opstået, og hvilken udvikling de har været igennem, inden de har nået deres nuværende udseende. Dr. techn. Th. Madsen har selv anstillet forskellige laboratorieforsøg, der har resulteret i „kratere“, der har store ligheder med de på Månen observerede. Alle disse forsøg er fotograferet, og disse billeder er medtaget i bogen, der hele vejen igennem har et rigt udvalg af billeder og illustrerende tegninger m. v.

Forfatteren giver forsøgsvis en oversigt over Månens tilblivelse og udvikling, som synes at

omfatte 6 perioder. For at give læserne et indtryk heraf, citeres bogens afsnit:

Første periode. Fra en roterende, kosmisk tåge i koagulerende tilstand samledes materiale af mineralsk art tillige indeholdende faste luftarter såsom fast kulsyre og is til en klode enten i Jordens umiddelbare nærhed eller således, at den senere kunne indfanges af denne. Den kredse omkring Jorden som måne i meget kortere afstand end nu. Som følge af tidevandsvirkningen blev afstanden efterhånden forøget ligesom Månen fik bunden rotation. Den blev senere ramt af et antal kæmpestore meteoriter, hverved der frembragtes meget store skålformede fordybninger. Som følge af kompression og radioaktive processer steg temperaturen i Månens indre, dog uden at bevirke smeltning, hvorimod kulsyre og vanddamp udredes.

Anden periode. Denne periode kan betegnes som den første af to blæseperioder. Kulsyre strømmede ud gennem den porøse klode. Den medrev støv og fine bestanddele. De fineste blev holdt i suspension på overfladen ved den gennem denne udstrømmende kulsyre. Suspensionerne flød ned på de dybeste steder og opfyldte efterhånden disse, så de omdannedes til næsten plane sletter. Øverst aflejredes et let, mørkt støv.

Tredie periode kan man bedst betegne som Månens istid. Under denne dannedes et tæt lag af is tildels indeholdende mineralsk materiale i lagene nogle kilometer under overfladen. Isen brød senere igennem og udbredte sig som gletschere på overfladen. De skræbade skåle i den og aflejrede materialet sammen med det medbragte som ringformede moræner langs randen.

Mest is dannedes under polaregnene, hvorfor ringbjergene her ligger meget tættere end andre steder. Smeltevand furede ringbjergenes ydre kegler. Ved nedsynkning gennem gletscher-spalter bevirkedes fordampning af fast kulsyre under randen af gletscherne, der resulterede i voldsomme udladninger af kulsyre, der fremkaldte hvirvelstørme i en temporær kulsyre-atmosfære. Herved fjernedes et øvre, løst, mørkt støvlag fra sletterne, så der fremkom lysere tegninger på disse.

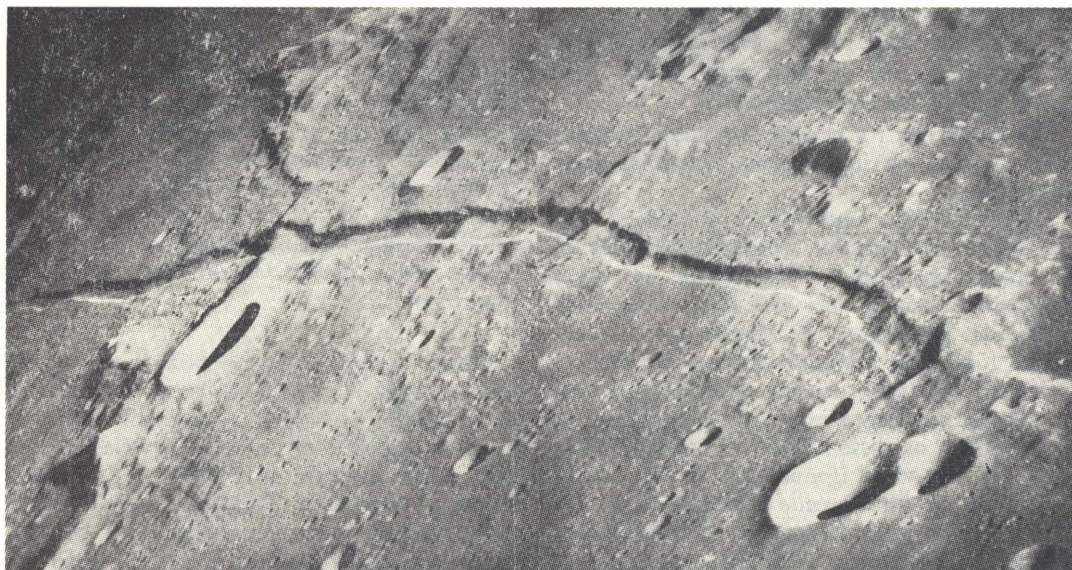
Fjerde periode kan betegnes som den anden blæseperiode. Efter at isen, som dannede et forholdsvis tæt lag, var forsvundet, blev der atter mulighed for at den kulsyre, som endnu var tilbage, kunne slippe ud. Der dannedes i denne periode talrige opstående kegler på overfladen såvel som domer. Skålene i adskillige ringbjerger blev fyldt op, og der dannedes tragte og kegler på den nye overflade.

Den femte periode kan betegnes nedsynkningsperioden. Den indtrådte gradvis efterhånden som kulsyreforrådene var opbrugt. Keglerne sank da ned og dannede tragte med vulst. Suspensionen af materialet i „havene“ ophørte,

og det aflejrede sank sammen. Da dybden var større ude på sletterne end inde ved „kysterne“, fik sletterne i de fleste tilfælde fald ud mod midten. Ved sammensynkningen dannedes revner, og der opstod tragte og halvtragte i revnerne. Andre steder, hvor der var rygge under overfladen, dannedes flade rev eller revler på overfladen. Kulsyre-atmosfæren blev efterhånden tyndere og forsvandt tilsidst helt.

Den sjette periode kan passende betegnes som den døde tid, hvor kun meget små ændringer fandt sted. Der har dog været små udbrud af kulsyre i visse bjerge, f. eks. Plato og Alphonsus. Sandsynligvis kan tragten Linn's forsvinding tilskrives et kulsyreudbrud, der fyldte tragten op. Den ses nu som en lys plet; flere har iagttaget en lille flad tragt i midten. Millioner af meteoriter er faldet også i denne periode, de fleste dog mikrometeoriter, hvis spor kun kan iagttages ved fotografering på ganske kort afstand.

Her ses et nærbillede af een af de mange riller, der gennemkrydser Månens overflade.

Perioderne har ikke altid været skarpt adskilte, og har ved overgangen kunnet overlappe hinanden, inden den endelige overgang fandt sted.

(Citat slut).

I et tillæg til bogen omtales de mange nyere optagelser af Månens overflade, både for- og bagside. På en del af disse billeder ses også de efterhånden så berømte riller på overfladen. Forfatteren mener, at disse riller skyldes floder. På nogle af billederne ses disse floder at starte i en lille dam, hvor der sikkert i sin tid må have ligget en isbræ, som i dagperioderne afgav rigeligt smeltevand, men lidet eller intet i natperioderne.

I bogens slutning sammenligner forfatteren de såkaldte pingoer, en art små ringbjerger, som forekommer i egne, hvor der hersker, eller har hersket, permafrost i jordlag under en vis dybde, f. eks. det arktiske Canada og Østgrønland, med de mindre ringbjerger på Månens overflade. Pingoerne er blevet nærmere studeret, og der er enighed om, at de er opstået på den måde, at en større klump is er blevet indesluttet i et tykt lag af løse materialer og som følge af forskellen i rumvægt er blevet løftet op til overfladen, hvor isen i sommerperioderne er smeltet.

I sin første meddelelse i Orion i 1966 har forfatteren peget på, at de mindste ringbjerger på Månen sandsynligvis er fremkommet på samme måde ved at en isklump – dog ofte af langt større dimensioner – er blevet hævet op til overfladen, hvor isen er fordampet. Der er således et ret nært slægtskab mellem disse små ringbjerger og de jordiske pingoer. Forskellen er blot, at isen i de sidste er smeltet bort, mens den er fordampet i Månens ringbjerger.

I den periode, hvor Månen havde atmosfære, har der dog været tale om bortsmeltning, der har givet anledning til dannelsen af de temporære floder, som tidligere omtalt. I denne periode har der således været tale om samme slags pingoer, som kendes fra Jorden.

Bogen kan meget stærkt anbefales de mennesker, der ønsker at studere teorierne om Månens udviklingshistorie nærmere. Den måske nogle

steder noget tørre form opvejes fint af det meget righoldige illustrationsmateriale, der henvises til, gennem alle bogens afsnit.

Ole Henningsen

KORT FOR HOVEDET

Den første af de kæmpemæssige balloner af plastic-film, der senere fik navnet Skyhook, blev opsendt den 24. juni 1936. Disse enorme balloner har nået højder på 45 km og måler omkring 90 meter i diameter. Skyhook-ballonerne kan ses på meget lang afstand og har forårsaget mange UFO-rapporter. Balloner af Skyhook-typen kan for det blotte øje se ud som runde, sølvskinnende genstande, der langsomt bevæger sig hen over himlen. Når denne type ses lige efter solnedgang, udgør de et slående syn, glødende med et rød-orange skær. Set gennem kikert har de normalt aflang form . . . skriver Ted Phillips i *Skylook*, november 1969. /IOKj.

Har De huller i Deres UFO-viden?

Er der specielle aspekter af UFO-sagen eller beslægtede emner, De kunne tænke Dem at vide noget mere om? Så prøv at spørge

SUFO's BIBLIOTEK

**P. C. Andersen,
Harridslev pr.
8900 Randers**

Her ligger mange bøger, tidsskrifter og anden spændende litteratur og venter på at blive læst. Vi tør **næsten** garantere Dem, at vi kan finde noget frem, som netop De har særlig interesse for. Skriv efter litteraturlisten og oplysninger om lånebetingelserne. (Det beskedne gebyr går til vedligeholdelse af bøger – og nyanskaffelser).

Åh, disse engelskmænd...

Læs her, hvad redaktøren af det engelske UFO-tidsskrift SIUFOP, Surrey, Edward Palmer foreslår:

Er ildkugler levende?

Der er for øjeblikket ikke nogen teori, der tilfredsstillende forklarer de ildkugler, der undertiden ses efter lynnedslag. Her er en idé, som forekommer rimelig: Lad os antage, at der er væsener, der lever i Solen – lad os kalde dem flammesjæle. Lad os endvidere antage, at de kun kan eksistere i en ioniseret atmosfære. De rejser med yderste lethed gennem rummet, som ioner kan (græsk: ios = vandringsmand), og når så frem til Jordens øverste luftlag. De ville så inderligt gerne rejse gennem den faste Jord og udforske den; men vor ikke-ioniserede luft udgør et kæmpeproblem for dem. Lykkeligvis for dem efterlader et lynnedslag luften, som det har passeret, ioniseret et kort stykke tid. De benytter denne lejlighed og kurer ned; nogle har heldet med sig (braget, som nogle har hørt, er deres dæmpede hurra-råb), men mange sygner stille hen.

Sørg omhyggeligt for at smile reserveret, hvis De skulle se et af dem. (Naturligvis er Helvedesrigets kraftige ioniserede flammer det rene Tivoli for dem, og de er måske i dårligt selskab (– når De ser dem)). Men sig for alt i verden „goddag“ til dem!

S.I.U.F.O.P. Newsletter, jan. 70. /IOKj.

Rumfarts lysbilleder

Rettelse:

På grund af en trykfejl, blev prisen for lysbilleder for rumfartsinteresserede (omtalt på s. 206 i UFO-NYT, nr. 5, 1970) opgivet til kr. 18,00 pr. serie.

Den korrekte pris er kr. 15,00 pr. serie, incl. moms og forsendelse.

Som omtalt i ovennævnte nr. af UFO-NYT, er der udsendt i alt 8 serier a 12 lysbilleder i farve, 24x36, monteret i plasticrammer i et lille hefte med tysk tekst til billederne.

Kun bestillinger inden 31. december 1970 kan effektueres. Leveringstid: ca. 1½ måned. Bestillinger tilligemed forudbetaling (checks, postanvisninger m. v.) bedes sendt til:

*SUFOI's Udklipscentral
Ole Henningsen
Tilegade 16, 2. sal,
4900 Nakskov.*

hvortil alle forespørgsler vedr. ovennævnte bedes sendt.

Efterlysning:

På SUFOI-Kongressen i Fredericia, 1966 var den tyske raketforsker, professor Hermann Oberth hovedtaler.

Ved den lejlighed blev der optaget en del båndoptagelser af hans foredrag.

Min egen optagelse er desværre bortkommet for kort tid siden. Hvis DE har en optagelse med professor Hermann Oberth fra SUFOI-Kongressen i 1966, hører jeg meget gerne fra Dem!

*Ole Henningsen, Tilegade 16, 2. sal,
4900 Nakskov.*

SUFOI

ARRANGERER STORT OFFENTLIGT

UFO- FOREDRAG

v/ ERLING JENSEN

Emner: „Hvorfor behandler pressen UFO-sagen som underlødigt stof?“ – „Har vi stadig brug for en dansk UFO-forskning?“ – „Tør man ikke indrømme muligheden for liv på andre planeter?“

**Foredrag – lysbilleder – plancher –
udstillinger – spørgetid**

Entré: 5 kr. Kom venligst i god tid!
– Tag Deres venner og bekendte med!

FREDAG D. 8. JANUAR 1971 KL. 19,45

(præcis) på Gl. Hellerup Gymnasium, Svane-møllevej 87, Hellerup (indg. fra Hellerup-gårdsvej). – Få minutters gang fra linie 21 eller fra Hellerup S-station; eller tag bus nr. 1 eller 27 til døren!

(Spørgsmål vedr. arrangementet be-
des rettet til P.R.-afdelingen)

Angående UFO-alarmeringstjenesten

Der er forlængst sendt skemaer ud til de medlemmer, som har udtrykt ønske om at være med i UFO-alarmeringskæden. Men desværre går det for langsomt med at få skemaerne udfyldt og returneret. Forberedelserne til etablering af UFO-alarmeringstjenesten skulle gerne være sluttet inden nytår. Skulle der være flere, som ønsker at være med, kan skemaer rekvireres hos:

UFO-ALARMERINGSTJENESTEN

X. P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm.
Telefon (01) 86 16 77.

Særligt tilbud til bilende læsere:

INTERNATIONAL BIL-MÆRKAT

En schweizisk UFO-forsker har taget initiativet til at få fremstillet en selvklæbende vinyl-mærkat, som kan blive et kendemærke for alle UFO-interesserede bilister verden over.

UFO'et er tegnet efter et foto, taget ved Cassino, Italien, den 18. maj 1968 – og hele mærkaten er fornemt trykt i 5 farver:

Ramme og tekst er i guldtryk, de tre „landingskugler“ og den lyse stribe over E'et i „YES“ er i fluorescerende orange. Resten er i tre nuancer af blå. Størrelsen er 13x9,7 cm, og prisen er **pr. stk. kr. 7,50** incl. forsendelse. Beløbet indbetales til:

REGNSKABSKONTORET

v/ Gunnar Weichardt,
Oxford Allé 3 A, 2300 København S.
Giro 11 77 25.

For at holde prisen nede, vil bestillingen til Schweiz afgå samlet. Sidste frist for bestilling er sat til 15. januar – send derfor beløbet NUI! (Tak!)

PS.: Husk at anføre „BIL-MÆRKAT“ bag på giroalonen!

Julegaven -

til den rigtige pris!

Et abonnement på **UFO-NYT 1971**. Det er fortsat kun kr. 30,- for hele året (over 240 sider med masser af tekst og billeder i fornem kvalitet!)

Batman i 1880?

12. september 1880 skrev New York Times: En dag i sidste uge blev noget fantastisk set nær Coney Island. Mindst 300 meter over jorden var et mærkværdigt objekt i færd med at flyve mod New Jersey's kyst. Det var tilsyneladende en mand med flagermusvinger og videreudviklede frøben. Mandens ansigt kunne tydeligt ses, (- på 300 meters afstand?, o.a.) og det havde et grusomt og beslutsomt udtryk. Objektets bevægelser lignede meget dem, en frø ville foretage, når den svømmede med bag-

benene og fløj med forbenene. Naturligvis har man aldrig set nogen respektabel frø opføre sig på nøjagtig denne måde; men hvis en frø havde flagermusevinger og prøvede på at svømme og flyve samtidigt, ville den udvise helt samme opførsel som Coney Island-uhytet. Når vi tilføjer, at dette uhyre vinkede med vingerne som svar på et lokomotivs fløjten, og at det var dybsort, så kan man forestille sig fænomenets foruroligende natur. Genstanden blev set af mange respektable mennesker, og de er alle enige om, at det var en mand, der var i færd med at flyve mod New Jersey.

Saucer News, sommer 1969. /IOKj.

Nu er det i sidste øjeblik...

- både med Deres egen ønskeseddel - og gaverne til familie og venner. Selv om det tynder kraftigt ud i oplagene, kan De endnu bestille:

UFO-ORIENTERING

Bogen, der er på 120 sider, er skrevet af 2 kendte, danske ufologer, og den giver en kort, saglig orientering om UFO-sagen - fra fortid til nutid.

Tegninger og fotos underbygger bogens mange afsnit. Et minileksikon af stor betydning for alle, der ønsker at vide mere.

Pris, frit leveret kr. 9,-

TRINIDADE observationerne!

De ved, hvor Trinidade-øen ligger, men ved De også, hvilke mærkelige hændelser, der udspillede sig over og i farvandet omkring denne ø? - Officielle anerkendelser af UFO'er? - Læs bogen! - Lille (30 sider), men spændende kr. 4,-

UFO'er - det største videnskabelige problem i vor tid? af prof. James E. McDonald ... **Udsolgt**

Et tilbageblik kan være et fremskridt, derfor kan ekspeditionen hjælpe Dem med følgende - så længe oplag haves:

UFO-NYT 1967, komplet årgang UDSOLGT

UFO-NYT 1968, komplet årgang kr. 32,-

UFO-NYT 1968, ÷ nr. 8 kr. 25,-

UFO-NYT 1969, ÷ nr. 1 kr. 25,-

UFO-NYT 1968/69, løssalg, pr. nr. kr. 5,-

UFO-FOLDER til uddeling blandt dem, der vil vide, hvad UFO'er er for noget mærkeligt noget

- **Gratis!**

Betaling / Bestilling: Helst pr. giro. - SUFOI Regnskabskontor, Oxford Allé 3 A, 2300 København S. - Angiv Deres bestilling bag på talonen - husk det endelig.

Venlig hilsen - EKSPEDITIONEN

Kommentar til „fly-styrt“-observationen

på side 230:

„Jydske Tidende“ for d. 24. oktober meddeler bl. a., at flyvevåbnets havarikommission ikke havde fundet uregelmæssigheder, der kunne vise, at tekniske eller menneskelige fejl havde været årsag til ulykken.

Jetjageren, der var af typen Hawker Hunter, frembragte ved styrtet et 6 meter dybt krater med en diameter på henimod 15 meter. Vragrester blev fundet op til flere hundrede meter fra ulykkesstedet.

Der har været fremsat teorier om, at den observerede „ildkugle“ kunne være statisk elektricitet fra flyet; men hertil siger vor fly-ekspert, at flyene normalt er forsynet med „små koste“ på vinger og sideror, der netop har til opgave at aflede statisk elektricitet. Der kan derfor næppe have fundet en ophobning sted, selv ikke under selve styrtedkningen. Man kan dårligt katalogisere fænomenet som „et kuglelyn“, for kuglelyn optræder normalt i særdeles kort tid og er ikke noget, „som flyver langsomt bort“. Men hvad er det så? . . .

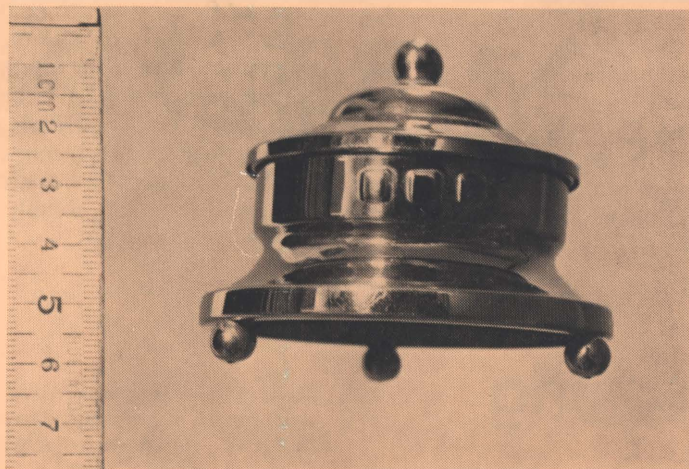
Forfalskning Fake!

Dette foto er taget i Meråker 5 mil øst for Stjørdal) Norge, i maj 1969. Desværre er det en forfalskning – en journalist har ansvaret.

Kilde: Gunnar Berg, Stjørdalen.

Saltkar - Stevns - 1917

Nævnte årstal blev to saltkar, som dette på foto, brugt som sølvbryllupsgave i SIGERSLEV ved STORE-HEDDINGE. Forsøg på at få klarlagt oprindelsessted og -tid er hidtil ikke lykkedes. Karret er uden stempel eller mærke, men en stedlig fagmand mener, at det kan stamme fra Tyskland, og at det er et masseprodukt, formodentlig presset med maskine. – Beskrivelse: Største bredde 80 mm. Største højde 64 mm. 3 dele: Låg, hus og glasskål. Låget er nederst forsynet med en 3 mm lodret kant, som med besvær kan presses fast på huset. I flad kegleform spidser det 16 mm op mod et kuppelformet midterparti hvis diameter er 35 mm. På toppen er en drejet kugle skruet eller loddet fast, den har en antydning af spids foroven, og måler 9,5 mm. – Huset har på overkanten en udadbøjet, rund krave 2 mm i diam., som låget kan presses ned over. Den lodrette, 12 mm høje cylindriske del har til tre sider, 3 kvadratiske fremspring, der ligner vinduer. Deres indbyrdes afstande er 3,2 mm og de måler 5x5 mm. De er placeret modsat kuglefødderne. Mellem den cylindriske del og den klokkeformede nederste del er indpresset en 2 mm dyb fals, som indvendig danner leje for glasskålens bund. Den klokkeformede del springer 10 mm ud fra den cylindriske og fortsætter i en næsten lodret ring på 5 mm, der afsluttes med 3,5 mm vandret, indadbøjet kant. Pladetykkelsen er her 0,6 mm. De tre drejede, kugleformede ben, har alle en antydning af spids forneden, og de er loddet på den vandrette kant, diam. 8,5 mm. – På to af kuglerne og på kanten af den klokkeformede del er det yderste lag nikkel pudset væk, så underlagets messingfarve ses.

Karl Hansen

KOMMENTAR: Er der nogen blandt læserne, der kan hjælpe os med oplysninger om denne eller lignende genstande? – Red.